

1968 OKTOBER ŠTEVILKA 10 LETO XVII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

Misli

BARAGA

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

DESETI BRAT, roman, spisal Josip Jurčič — \$1

REZINKA, povest iz Menišije, spisal Matičič — \$1

ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog dr. Trstenjak — \$1

PREKLETA KRI, povest, spisal Karel Mauser — \$1

PASTIR CIRIL, povest iz Korotana — \$1

MADITACIJE — pesmi Franca Sodje, pisatelja
"Pred vrati pekla" — \$2

KRALJICA DVEH SVETOV, spisal J. Kokalj, mi-
sijonar v Afriki — \$2

HERTA, povest baletke, spisal Janko Mlakar — \$1.25

ROJSTNO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAV-
ŠKA. Povest, spisal M. Marolt v Argentini.

— Cena \$ 3.

NOVE MOHORJEVKE NAPOVEDANE

Družba sv. Mohorja v Celovcu bo za letošnji Božič razposlala svojim udom naslednji književni dar:

1. KOLEDAR za leto 1969. Poleg mesecev, tednov in dni bo imel zelo pestro zabavno in poučno vsebino.

2. VEČERNICE s povestjo "Pajkova mreža". Napisal jo je prekmurski rojak Lojze Kozar. Je zgodba mlade Prekmurke v izseljenstvu.

3. DOGODIVŠČINE V PRAGOZDU, napisal znani mladinski pisatelj Mirko Kunčič. Knjiga ima mnogo slik.

4. QUO VADIS — drugi del s slikami kot lani, torej: roman v slikah.

Vse ŠTIRI knjige skupaj bodo zopet vsem na ponudbo za majhno ceno — \$ 3. Pričakujemo jih enkrat v novembru.

"MALO SVETO PISMO" ZA VSE

Nabavite si ga v spomin na misijone škofa dr. Jenka! Imeli boste zelo primerne odlomke iz stare in nove zaveze, ki jih je izbral za nas dr. Alekšič. Je zelo dober nadomestek celotne stare zaveze, ki je vsa razprodana.

Knjiga ima zelo prijazno obliko in stane nevezana z močnimi platnicami — \$ 1, vezana \$ 1.50.

Ob vseh škofovih misijonih bo na ponudbo.

ANGLEŠKA KNJIGA O ŠKOFU BARAGU

Naslov: SHEPARD OF THE WILDERNESS. Na žalost — jako malo naročil zanjo prihaja. Sezite po njej ob misijonih, bo povsod na ponudbo. Stane — kot že davno veste — samo EN DOLAR ali \$ 1.

LETO XVII.

OCTOBER, 1968

ŠTEV. 10.

ŽENA V SVETU PIŠE O MOLITVI

LE REDKOKDAJ GOVORIMO O MOLITVI, saj se nam zdi, da je molitev stvar vsakega posameznika in da govor o nji ni "moderen" in je izven našega časa. In vendar: če je bilo človeštvo kdaj potrebno goreče molitve, je to prav gotovo v današnjem času. Tudi naš narod morda še nikoli ni bil v taki stiski, kakor je danes, in prav zato je potreben božje pomoči.

Težko je pravilno moliti. Današnje življenje prinaša nemir in raztresenost. Prav za ta čas je svetniški pisatelj napisal: "Z nikomer se ne obnašamo tako nespoštljivo kot z Bogom. Tudi za molitev je treba premagovanja, boriti se proti raztresenosti, krotiti svoje čute, odpreti srce samo Bogu."

Nekdaj se je v naših družinah veliko molilo. Večerna molitev rožnega venca je bila že utrjena navada. Posebno na kmetih, kjer je bilo življenje bolj mirno in urejeno. Tudi v mestih so skupno molili in tudi tukaj ni malo družin, ki skušajo to lepo navado obdržati kljub težavam, ki jih povzročajo razdalje in delo v poznih urah.

Skupna molitev v družini ima posebno moč in velik pomen zlasti za otroke. Tudi če je krajša, da je le živa in prisrčna, ustvari otroku sčasoma potrebo po pogovoru z Bogom. Tako se v skupni molitvi ustvari poseben odnos do Boga.

Molitev v družini utrjuje tudi medsebojne vezi družinskih članov. Spomin na mater, na očeta pri molitvi bo spremljal otroka do smrti. Okolje, v katerem živimo, ima na naše otroke velik vpliv. Ker je zelo različno od našega, otroci marsičesa ne morejo razumeti.

Po večerni molitvi je Verica vprašala mater: "Mama, zakaj pa pri nas tolikokrat molimo? Pri moji sošolki nikoli ne molijo, pa so vendar dobri ljudje". — "Seveda so dobri, morda boljši kot mi, a so ubogi, ker Boga in njegovih milosti ne poznajo", je odgovorila presenečena mati.

Tujina, posebno v velikem mestu, v marsikaterem izseljencu zadušila domače navade, da pozabi na moralne dolžnosti do samega sebe in do svojega naroda. Pogrezne se v novi svet, največkrat v slabega in nevernega.

Star španec je prešerno razlagal: "Doma sem hodil v cerkev, ker so vsi hodili, in bi še hodil, če bi bil tam ostal. Tukaj pa še nisem videl cerkve od znotraj". Umrli je v popolni neveri in v velikem sovraštvu do Cerkve. Njegovi sinovi zvesto hodijo po njegovih stopinjah in z njimi njihove družine.

Molitev gre preko vseh meja. Ali ni to tudi za nas nekaj čudovitega? Morda se bo naš preizkušeni narod rešil iz stisk prav po skrivnostni duhovni povezavi molitve. — Anica Kralj v Svobodni Sloveniji.

VOZ VPREŽEN PRED KONJA

(Prispevek za MISLI iz domovine)

OBISKAL ME JE VISOKOŠOLEC in mi pokazal iz revije CERKEV V SEDANJEM SVETU vrstice iz članka, ki ga je napisal prof. Vilko Fajdiga. Bralo se je:

"Finžgar je pripovedoval, kako se je pokojni univerzitetni profesor d. A. Šerko skoraj jokal pred njim, ko ga je blagrovil zaradi osrečujoče vere, on pa da se do te sreče ne more dokopati. Finžgar mu je tedaj svetoval: Moliti moraš zanjo".

Pogledal sem in prikimal.

"Vem. Sem tudi sam že bral."

"In kaj ste pri tem mislili?"

"Nič prav posebnega. Saj zame ni novo. Fajdiga je s to navedbo iz Finžgarjevega življenja le dopolnil besede iz pisma sv. Pavla Efežanom, ki ga malo prej navaja: Z milostjo ste rešeni po veri, in to ne iz sebe, božji dar je. — Saj neprestano ponavljamo, da je vera dar božji, milost, in je treba za to milost moliti, da si jo izprosimo."

"Torej tudi vi! Izobraženec ste! No, pa ne bom govoril o vas, naj rečem rajši nekaj o rajnem Finžgarju. Tak razgledan človek, velik pisatelj, priznan kulturni delavec, pa zagreši tako nelogičnost! Silno sem radoveden, kaj mu je odgovoril dr. Šerko. Skoraj mislim, da ga je moral nekako zafrkniti, zato Finžgar o nadaljnjem pogovoru ničesar ne omeni."

"Tudi jaz ne vem, kako sta zaključila. Zdajle pa ugibam, zakaj pripisujete Finžgarju — in meni, ha! — neko veliko nelogičnost. Kaj sva pa tako narodne povedala?"

"Kaj neki? Voz sta vpregla pred konja! Ta pogovor vam gotovo ni neznan."

"Seveda mi ni. Razložite svojo misel!"

"Po mojem mora človek prej verovati, kot more moliti. Vidva pa priganjata k molitvi človeka, ki v Boga ne veruje. H komu naj tedaj moli?"

Ta zaključek me je osupnil. Malo da nisem rekel: pa pojdite na pomenek k Vilku Fajdigu... Vendar bi bila to prehitra kapitulacija. Fant je vedel, da hodim učiti krščanski nauk za srednješolce v župnijsko učilnico, moram pokazati nekaj znanja tudi njemu. Bolj po ovinkih bo treba.

"Povejte mi odkrito, ali vam je res do tega, da vprašanje razčistiva, ali pa ste prišli samo zato, da skupno obsodiva Fajdiga in Finžgarja?"

"Bom do kraja odkrit. Berem vse, kar mi pride pod roko. Tisti zvezek CERKVE V DANŠ-

NJEM SVETU SEM ves prebral. Malo prej sem bral knjigo Marka Kerševana, ki je izšla v Cankarjevi založbi: **Religija in sodobni človek**. Požiral sem jo. Njena izvanjanja so se mi zdela vseskozi logična. Potrdila je v meni, kar sem poprej deloma že sam dognal, deloma slišal ali bral drugje. Z eno besedo: vera je prazna slama! Nisem pa mogel razumeti, zakaj mi je med vsem branjem in mojim pritrdjevanjem avtorju od nekje podzvestno prihajalo na misel: da bi ta knjiga le ne prišla v roke mojim staršem...!"

Tako mehko je izrekel te zadnje besede, da so mu domala v grlu obtičale. Skušal sem na zunanji zatreti, kar se mi je zganilo znotraj, pa sem samo neizrazno pokimal. Še tega nisem naredil z namenom. Pa je fant nadaljeval:

"Tako srečna sta v svoji veri na vasi v hribih, da bi jima nikakor ne privoščil, če bi se jima ta živa vera podrla. Le kako bi brez nje prenašala napore življenja, ki pritiskajo nanju!"

Umolknil je in se zamislil. Drznil sem si pripomniti:

"In ste jima takorekoč nevoščljivi, čeprav komaj zavedno."

Zdrznil se je. Z rameni je zmignil in še vedno molčal. Rekel sem:

"Ne boste zamerili, če iz vsega sklepam, da vas končno ne zanima toliko, kaj je rekel Finžgar, obviseli ste na besedah dr. Alfreda Šerka..."

"To pa ne! Zanima me predvsem Finžgar. Kako je mogel človeka odpraviti le z besedo: Moliti moraš! Ali ni vedel nič drugega reči v podporo veri? Preden bom mogel verjeti, da je kak Bog, so mi potrebni mnogi dokazi za njegovo bivanje. Finžgar se ni spustil v kakšno dokazovanje. Kar jezi me, da je dal tako slabo spričevalo za svojo inteligentnost."

Povzel sem besedo:

"Poglejva še enkrat tiste natisnjene besede. Dr. Šerko pravi, da se ne more prikopati do srečne vere. Ali ni to znamenje, da se je srečal z raznimi dokazi za bivanje božje in z dokazi zoper bivanje božje? Finžgar je to gotovo vedel, saj sta bila dolgoletna prijatelja. Tisti hip, ko je Šerko izrekel one besede, je Finžgar čutil, da nima pomena začeti od kraja. V tisti Šerkovi tožbi, da ne more biti tako srečen kot je Finžgar, je pisatelj videl Šerkovo nezavedno molitev..."

"Ha, Šerko pa molitev! Stavim glavo, da je že zdavno pozabil sam očenaš. Nisem ga poznal, pa sem dosti slišal o njem. Blizu skupaj sva bila doma."

"Za molitev niso nujno potrebne besede in formule, morda človek še lepše moli v mislih in željah, samo v srcu takorekoč. Šerkova tako iskrena želja, da bi mogel biti veren, je bila za Finžgar

ja toliko kot že molitev. Ostal je pri tem in spod-
bujal prijatelja, naj le še moli, čeprav brez be-
sed."

"To je vse nekam preveč izkonstruirano, se
mi zdi. Jaz bi dejal, da se k takim nasvetom zateka
človek, ki se ne upa spustiti v razumske dokaze,
da Bog je in mora biti tudi vera. Boji se, da bi na-
sprotnik njegove dokaze pobil. Tako kot sem bral
v omenjeni knjigi Marka Kerševana. Piše, da so
znanstveniki že pobili vse cerkvene dokaze za Boga
in jih tudi Cerkev več ne porablja. Samo ena
vrzel ji je ostala: nastanek življenja! Le tega zna-
nost še ni razložila, kako je iz mrtvih elementov
nastalo življenje. Kaj pa bo, če še to razložijo?
Kam boste pa potem še mogli vtakniti Boga? Samo
še v molitev?"

"Dragi moj, Kerševana sem tudi jaz bral. Vse
preveč se sklicuje na znanstvenike. Saj imate prav
v isti številki revije **Cerkev v današnjem svetu**
spis Rafka Lešnika, ki poroča o Kerševanovi knji-
gi in pove, kje je njena slabost."

"Vem. Saj prav zato sem vzel v roke ta zve-
zek revije, ker mi je nekdo povedal, da je v njem
ocena Kerševanove knjige. Ko sem pa že enkrat
imel zvezek v roki, sem bral vse in naletel na
Finžgarja in Šerka. Tudi tisto omembo o nastanku
življenja sem dobro opazil. Opazil sem pa tudi, da
Lešnik samo omenja, kar ja pisal Kerševan, ne
spušta se pa v to, da bi Kerševana pobil."

"Tega namena tudi imel ni. V kratkem poro-
čilu o kaki knjigi se ni mogoče spuščati v vse nje-
ne pomanjkljivosti in jih pobijati. Saj so še druge
knjige, ki se s tem bavijo. Pravkar sem si ogledo-
val knjigo Hrvata Boža Vuca, ki ji je naslov: **Je-
zik današnjih američkih prirodoslovcev**. Izpisal sem
si za omembo pri krščanskem nauku za srednje-
šolce mnenje ameriškega profesorja Koklina, ki je
večkrat rekel: Verjetnost, da je življenje nastalo
slučajno, je prav tako velika, kot verjetnost, da je
slovar nastal zaradi eksplozije v tiskarni. Pa to je
samo eden narvoslovcev, ki jih omenjena knjiga
naštevata. Cela dolga vrsta jih je, ki brez pridržka
izjavljajo, da verjamejo v Boga. Zakaj Kerševan
teh ne vpoštevata?"

"To je pa tako: lahko je pol znanstvenikov
vernih in pol nevernih, človek se lahko oklene enih
ali drugih."

"To ste povedali čisto prav. Vrniva se k Vilku
Fajdigu, dajte mi revijo. Ali ste opazili, da Faj-
diga piše: Poleg razuma moramo v zadevah vero-
vanja upoštevati tudi voljo, od katere je sploh od-
visno, ali bo kdo veroval ali ne. Ni ga razuma, ki
bi mogel človeka prisiliti k verovanju, če se srce
temu upira. — Ali vam te vrstice niso nčesar po-
vedale, ko ste brali?"

"Res se ne spominjam. Človek mora biti ve-
ren, da ga tako branje zgrabi. Ko sem bral na pri-
mer o češčenju Srca Jezusovega, se dobro spomin-
jam, da sem želel, da bi ga brala tudi moj oče in
mati. Nekako hvaležen sem bil, da kaj takega iz-
haja v tisku tudi dandanes. Takim, kot sta moja
starša, podobno branje zelo privoščim. Zame je
previsoko. Osebnost sem bil prizadet le tedaj, ko sem
naletel na Finžgarja in Šerka. To je iz življenja."

"Skoraj še bolj iz življenja je, kar ste povedali
o svoji hvaležnosti, da se tudi dandanes kaj pri-
mernega tiska za vaše starše. Ta čut hvaležnosti ni
dosti manj kot molitev, da bi vaši starši ne izgu-
bili vere. In tu ste nehote in nevede izpolnili, kar
naroča Vilko Fajdiga v prav istem spisu: Moliti
moramo drug za drugega, da vero dobimo, če je še
nimamo, da vero ohranimo, če jo imamo. Za svoje
starše že molite, da bi vere ne izgubili, oni molijo
za vas, da jo spet dobite, prišel bo čas, ko boste
tudi vi molili zase tako kot je molil Šerko . . ."

Z zaničljivim nasmehom je zamahnil z roko.

"Če je bila tisto res kakšna Šerkova molitev,
kako morete napovedovati, da bom tudi jaz tako
molil, ko niti v Šerkovo molitev nič ne verjamem?"

"Čujte, kaj vam bom povedal. Delate se pred
menoj kot prepričan ateist, popoln brezverec. Če
bi bilo to res, bi vas tista Fajdigova omemba Finž-
garja in Šerka prav tako malo dirnila, kot vas je,
kot pravite, vse ostalo branje v članku in sploh v
vsem zvezku. Niti bi ne opazili, da Lešnik Rafko
ni 'pobil' Kerševana in Finžgar ni načel pred Šer-
kom umskih dokazov. Vse to mi je jasen znak, da
niste radi ateist, ste le zato, ker se vam zdi to
moderno. Dosti raje bi bili verni kot so vaši starši.
Kaj drugega vas je prignalo k meni s temi proble-
mi, če ne podzavestna želja, da bi se veri spet vsaj
malo približali? In to je neke vrste Šerkova moli-
tev . . ."

Udaril je s peto ob tla in se dvignil. Lice mu
je bilo zardelo. Segel je po klobuku in rekel:

"Vidim, da ne moreva nikamor naprej. Pa op-
rostate, da sem vas nadlegoval."

"Prijatelj, še malo me niste nadlegovali. Res
pa je bolje, da ne skušava od tu kam naprej. Od
tu naprej moreta samo Bog in vi. Srečujeta se že,
na skupno pot se še nista podala. Le molite . . ."

Zamahnil je s klobukom v roki, z drugo je
burno segel po kljuki in že je bil zunaj . . .

Planil sem za njim na hodnik: "Pridite še!"
Obstal je za hip in gledal v tla. Kakor da se
je zamislil. Čez čas:

"Morda pa res še pridem."

Urednikovo pojasnilo: Dr. Alfred Šerko je bil
zdravnik, doma iz okolice Starega trga na Notran-
jskem, v Ljubljani zelo znana osebnost.

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

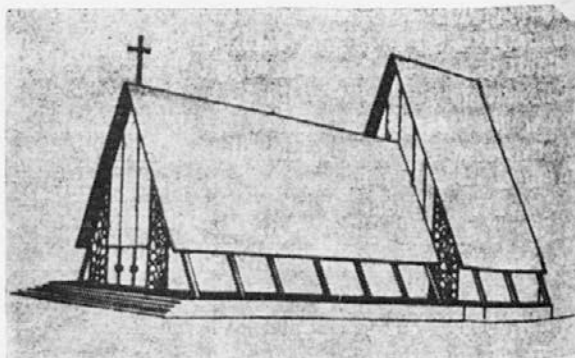
19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ **KAR PREHITRO JE PRED NAMI OKTOBER** — zdaj že štejemo dneve do blagoslovitve naše cerkvice sv. Cirila in Metoda. Razumljivo je dela čez glavo. Ko bi bili prej tako pridni, bi bila cerkev lahko že dve leti odprta . . . Vsekakor je strop, ki me je zelo skrbel, srečno končan in zdaj samo čaka barve. Tudi naš "zvonik" je dozidan, v kratkem bodo končana tudi stranišča. Tesarji in mizarji so pridni okrog in v cerkvi, električar prav tako. — Seveda bo moralo sto nebistvenih del počakati, ker nam bo zanje zmanjkalo časa in najbrž tudi darov. Tla bodo verjetno za zdaj ostala cemetna, tudi dvorano bomo kasneje olepšali in opremili.

Mozaik svetih bratov Cirila in Metoda že krasi steno za oltarjem. V nedeljo 28. septembra smo ga prenesli in pritrdili. Je res monumentalno delo in za večtedenski trud umetniku Francetu Benku iskren Bog plačaj.

★ Celotna doslej nabrana vsota darov za cerkev je poskočila na \$ 25,910 — 49. Bog plačaj vsem dobrotnikom zadnjega meseca. Tistim, ki bočejo cerkvi v spomin na kakega svojega pokojnega darovati za cerkveno klop, zdaj že lahko povem, da je cena ene klopi šestdeset dolarjev. Za dvanajst klopi so se darovalci že prijavili.

★ Vsekakor naj ob tej priliki povabim vse rojake, da se udeležijo naše skupne slovesnosti v nedeljo 20. oktobra. Darovalcem in rojakom v Melbourne in okolici bom razposlal tudi posebna pisma z vabilom in sporedom. Prav je, da imamo poleg otvoritvene maše ob desetih tudi popoldansko birmansko mašo. Tako smo razdelili skupino, saj dopoldne že tako verjetno ne bodo mogli vsi v cerkvi. — Upam tudi, da se bo škof dr. Jenko med nami dobro počutil. Bojim se sicer, da mu bomo mogli prav zaradi vseh skrbi in priprav pri cerkvi v Melbourne manj nuditi kot drugod, a ponosni smo na visokega gosta Baragovega doma. Četudi bo vse bolj po domače, prihaja iz srca, to pa je

glavno. — Drugi gost med nami za to slovesnost bo pa p. Blaž Čemažar, predstojnik slovenskih frančiškanov v Združenih državah ameriških, kamor pripadam skupno s p. Bernardom in p. Valerijanom. Je v Ameriki rojen sin slovenskih staršev. Tudi njemu kličem veselo dobrodošlico. Prav je, da vidi, kje in kaj delamo tukaj pod Južnim Križem.

★ Pri birmanski maši bom imel poleg ostalega še posebno opravilo: prvič in verjetno zadnjič bom — boter, če ne bom postal morda celo prvi frančiškan-boter na svetu. Po redovnih pravih botri namreč ne smemo biti in tako sem tudi povedal Mesarjevemu Johnnyju, ki me je že menda dolgo tega izbral in pred dobrim letom za to vprašal. Johnny pa ni odnehal. Tiho, ne da bi mi kaj povedal, je napisal pismo na samega sv. očeta v Rim in ne dolgo tega prejel tudi uradni odgovor papeškega tajništva. Moral sem govoriti z avstralskim frančiškankim provincialom, Johnny me pa že kliče za botra . . . Ti fant ti, kakšno jo iztuhla! Johnny, če boš pri vseh stvarih tako vztrajen, boš še veliko dosegel v življenju!

★ Zdaj pa septembrske poroke: Na 14. septembra je Jurij Koc dobil za zakonsko družico Lysbeth Irene Jenkins. Nevesta je rojena v Avstraliji, ženin pa je iz Starega trga ob Kolpi ter nečak znanega dr. Jurija Koceta, ki živi v Perthu. — Tri poroke so se vrstile ena za drugo 28. septembra. Oto Trost je rekel "da" Silvi Antonič. Ženin je iz šentjanža nad Drančami in ima krstni list vuze-niške fare; nevestin rojstni kraj pa so Ranče, župnija Slivnica pri Mariboru. — Roko sta si podala za vedno Stanko Žnidarič in Pavla Krnjak; ženin je iz Križevcev pri Ljutomeru, nevesta pa je rojena v Čakovcu. — Skupno bosta hodila skozi življenje tudi Marijan Perič in Angela Mestrovich. Nevesta je iz Bokanjca pri Zadru, ženin pa je iz Benice, župnija Lendava.

Vse poroke so bile pri Mariji Pomagaj v Kew. Parom želimo obilico božjega blagoslova!

* Tudi krsti so bili vsi v naši kapeli: **Tanja Antonija** iz Thornbury je hčerka Milana **Iskra** in **Ivanke Šajn** vd. **Ludvik**; **Paul George** iz Malverna je sinko **Jožefa Sveteca** in **Marije r. Vidovič**, **Jožef** pa novi prirastek družinice **Ivana Koroša** in **Hermine r. Grebenšek**, **Wantirna South**. Vsi trije krstili so bili 7. septembra. — 14. septembra je krstna voda obhila **Ericha Gottfrieda**, prirastek v družini **Gottfrieda Homanna** in **Marije r. Žnidarič**, **Glenroy**; isti dan tudi **Katarino**, hčerko **Matija Feketijs** in **Marije r. Antolič**, **Niddrie**. — Petnajstega septembra sta prejela sveti krst **David**, sinko **Ivanna Vukšiniča** in **Marije r. Jankovič**, **North Springvale**; in pa **Robert**, sinko **Rina Starca** in **Olge r. Grdina**, **Graigieburn**. — 28. septembra so prinesli h krstu **Gertrudo Heleno**, hčerko **Ludvika Pogorevca** in **Jelene r. Šantek**, **North Fitzroy**. Dan kasneje pa smo prav na njegov prvi god krstili **Mihaela Franca**, sinka **Franca Cara** in **Marije r. Bakovič**, **East Ringwood**. — V **Adelaidi** smo krstili 22. septembra v družini **Danila Dodiča** in **Angele r. Kajnih**, **Torrens**: **Davida Karla** je odbila krstna voda v cerkvi **Kristusa Kralja**, **Lockeys**.

* Veselim sporočilom moram pripisati vest o nenadni smrti bivšega fanta **Baragovega** doma, **Florjana Vidmarja**, ki se je nedavno smrtno ponesrečil z avtomobilom v Južni Avstraliji. Podrobnosti in dan nesreče mi še niso znane. **Florjan** je doma iz **Budanje** pri **Vipavi**, kjer je bil rojen 12. februarja 1942. V Avstralijo je došel na "Conte Grande" v januarju 1961. Žalujemo v domovini iskreno sožalje!

* V nedeljo 6. oktobra bomo imeli poslednji-krat slovensko mašo v hrvaški cerkvi v **Clifton Hillu**, razen če nas bo slabo vreme med škofovim misijonom (sicer na prostem pri **lurški votlini**) predstavilo tja. Naj se na tem mestu iskreno zahvalim **Fathrtu Kasiču**, da nam je dajal več let gostoljubno streho za naše bogoslužje.

* Kakor vabim vse naše narodne noše na blagoslovitev cerkve v **Kew**, jih vabim obenem tudi na naše **novembrsko romanje**. Kot navadno, bomo na prvo nedeljo v novembru zopet obiskali **keilorsko pokopališče**, nato pa se udeležili **evahristične procesije** v **Sunbury**. S časom tokrat ne bomo več tako na tesnem, saj bo v naši cerkvi v **Kew** redna sveta maša ob **desetih**. Tako imamo dovolj časa, da se brez naglice snidemo na pokopališču ob dvanajstih. V **Sunburyju** se bomo pa tudi lahko ob prihodu mirno odpočili, saj bo še dovolj časa do začetka procesije.

Misli, October, 1968

Tudi letos bom naročil avtobus, ki bo odpeljal po sveti maši izpred naše cerkve v **Kew** proti pokopališču in nato dalje v **Sunbury**. Prijavite se pravočasno!

Livarna mi je že zdavnaj obljubila, da mi bo pravočasno znova vlila kip **Slovenke** za naše skupne grobove, pa se bojim, da me je potegnila, ker do danes z delom še niso začeli. Tudi moram priznati, da sem skrb za skupne grobove na račun zidanja cerkve zanemaril. Moral bom dobiti nekaj prostovoljcev, da bomo grobove zopet uredili in olepšali, čim bo glavno delo pri cerkvi mimo nas. Prepričan sem, da moje brige naši pokojni dobro razumejo, mnogo mnogo bolje kot živi. — Zdaj še enkrat spored škofovega obiska:

* V torek 15. oktobra ob sedmih večer okto-brska pobožnost v cerkvi **Srca Jezusovega** v **St. Albansu**. Škofova maša s pridigo. — Po pobožnosti prilika za pomenek.

* V sredo 16. oktobra ob sedmih zvečer sloven-ska okto-brska pobožnost v cerkvi **Sv. Družine** v **Bell Parku** (**Geelong**). Ob pol osmih škofova maša s pridigo. — Po pobožnosti prilika za pomenek.

* V četrtek, petek in soboto (17., 18., in 19. ok-tobra) zvečer **Sv. MISIJON v Melbourneu**. Začetek prva dva dneva ob pol osmih, v soboto ob sedmih. Okto-brska pobožnost (škof bo medtem v spovednici), nato škofova maša s pridigo. V slučaju lepega vremena bomo vse tri dni na prostem pri **lurški votlini** v **Kew**, v slučaju dežja v hrvaški cerkvi v **Clifton Hillu**. — V soboto po misijonu v dvorani pod cerkvijo poseben spored v čast visokemu gostu.

* V nedeljo 20. oktobra ob desetih dopoldne zaključek sv. misijona s slovesno blagoslovitvijo nove cerkve sv. **Cirila** in **Metoda**. Prenos podobe **Marije Pomagaj** iz kapele v cerkev. Škofova maša v novi cerkvi s pridigo. — Popoldne ob treh se zberejo k sv. maši **birmanci**, **botri** in **družine birmancev**. Podelitev sv. birmе vsem priglašanim. — Po maši zakuska v dvorani.

ADELAIDE

V četrtek, petek in soboto (24., 25., in 26. ok-tobra) zvečer sv. misijon v cerkvi **Srca Jezusovega** v **Hindmarshu** (**Port Road**). Začetek ob pol osmih zvečer. Po reženvenki pobožnosti škofova maša z misijonsko pridigo.

V nedeljo 27. oktobra ob dveh popoldne zaključek misijona s škofovo mašo in pridigo. Med mašo bo podelitev sv. birmе priglašanim. — Po maši zakuska in razgovor v dvorani za cerkvijo.

"KOTIČKOV STRIČEK" NOSI PET KRIŽEV

V Avstraliji ni znan pod gornjim imenom, pač pa v Ameriki in Kanadi. Mi mu pravimo samo: Karel Mauser, naš veliki povestničar. Napisal je že 25 povestnih knjig. Letos v avgustu je — srečal Abrahama. O tem je pisal v Svobodni Sloveniji dr. Tine Debeljak. Pa se ni dolgo pomudil pri Mauserjevih knjigah. Obrnil je pozornost bralcev nekam drugam in to je vredno tudi v MISLIH napraviti. Prav prijazen se bere. — Ur.

IZDAM VAM, DA RAD BEREM tiste stvari, ki jih Mauser niti ne podpiše in o katerih marsikdo ne ve, da so njegove. Namreč: njegove odgovore na pisma otrok, ki jih po Ameriški domovini pošiljajo njemu — Kotičkovemu stričku.

Dvomim, da jih otroci bero s takim užitkom, kot jih jaz, kajti v teh odgovorih berem jaz — Mauserjevo avtobiografijo. Piše jih mimogrede, vrže v obcesti jarek, meni pa se zdi, da pobiram bisere iz blata. Namesto, da bi mi pisali, naj nam on pove kaj — kot petdesetletnik ima pravico — iz svojih spominov.

Takole kramlja na otroška vprašanja:

"Jaz na tekmo? Ali si ob pamet? Toliko se razume mna baseball kakor zajec na boben. Tam, kjer sem jaz rasel, te igre niso poznali. Fernikule, to je bila igra, fant! Ti menda še besede ne poznaš. Seveda, časi se spreminjajo in igre tudi."

"Ko sem bil jaz v vasi, noben otrok na vasi ni imel žoge. Najbrž jih tedaj še niso delali. Tako je tudi jaz nisem imel, videl pa sem jo pozneje pri Pavlinovih otrokih, ker so bili starši bogati in so jo dobili iz mesta . . . Tisti čas sem igral Tarzana po Gobovcih, ki je bila velika gmajna. . ."

"Vprašaj me, kaj sem jaz delal v mladosti? Huncvet sem bil. Po vasi sem divjal, vse prste na nogi sem imel opevane. Je bil kamen, ki ga nisem videl, in sem kresnil ob palec. Zarjul sem, tancal po eni nogi, pa obrisal solze in spet norel. Po Gobovcih sem poznal vsako drevo in vsako veve-rico, doma na podstrešju sem bil za generala, v hiši pa tiho, če ne, so mati šli po kuhalnico. Vse mladosti so enake in vse so lepe. Na stara leta zdaj mislim nazaj, ostal mi je mucek in šendica in pograd. Vse drugo je odšlo. Vendar ne morem reči, da moja mlada leta niso vžile sveta. . ."

"In me vprašaj, če sem že kdaj videl kakšnega skavta v gmajni? Po pravici rečeno, da še ne. V tistih časih, ko sem bil v gmajni skoraj doma, menda skavtov še ni bilo. Vsaj v Podbrezjah ne. Otroci smo kolofirali po gmajni brez vodnikov. Zdaj pa v gmajno redko zaidem. — Lepo mi vse pozdravi v volčjem krdelu. . ."

"Zelo sem vesel, da te veseli petje, zakaj pesem, iz srca zapeta blaži srce. Jaz pa posluha nisem nikoli imel. Spominjam se, da sem kot otrok nekoč prišel na kor. Takrat me je učil neki učitelj Lovše, dober učitelj. Bila je neka slovenska šolska maša in ko smo začeli, je učitelj grdo pogledal. Nekdo je pel po svoji viži. Z roko mahaje za takt, je šel učitelj po vrsti in poslušal. Pri meni se je ustavil in s prstom pokazal na oguljeno klop. Šel sem, seveda, toda zdelo se mi je, da mi je storil krivico. Ko sem povedal materi, so mi rekli: "Veš kaj, mulc? Ti se dereš, ne pa poješ. Pa je bolj prav, da ti je učitelj to povedal." Od tistega časa pojem samo na gmajni. . ."

In takih odlomkov iz življenjepisa je nanizal vse polno, tako da bi že iz njih sestavil njegovo mladost. Pa so lepa v teh odgovorih tudi razpoloženja, kakor npr. ta-le:

"Tisto o dežju mi je posebno všeč. Veš, ko sem bil v zrelih letih, sem rad lazil po gorah. Takole na večer, ko sem prišel do kakšnega senika, sem se zleknil na seno in če je pričel padati dež, je

bilo tisto pritrkavanje na škodle taka blažena muzika, da ni moči povedati. Seveda, v zrelih letih ima človek v srcu vse mogoče stvari in tak dežek jih vzdigne kakor travo . . .”

Ali:

“Tisto, kar sem napovedal, se je že izpolnilo. Pri sosedu se je razcvela češnja in je taka, da se je ne morem nagledati. Vej kar ni videti, vse je samo belo cvetje. Na drugi strani moje šendice se je v cvetje pognala breskev. Ni velika, toda njeno rožasto cvetje je čudovito. Tako me je prišlo, da sem odmoštacal z muckom na oglede. Na vseh vrteh cvetje in magnolij sva videla. In sem mucku tudi govoril po poti: Poglej, potrkon, če je že na tem svetu tako lepo, kaj šele bo na drugem. Med samim cvetjem bomo hodili leto in dan . . .”

Nasprotno pa takole:

“Zdajle ko tole pišem, sneg hudo kosmatá. Če bo šel takole cel dan, se zjutraj moja šendica ne bo videla iz kupa. Tako neznansko slabe volje sem, da kar po malem robantom. Od enega okenca do drugega postopam in gledam skozenj. Sneg pa kar naprej svojo pot. Pri teh letih imam že tako dovolj skrbi in zdaj še ta sneg. O Svečnici sem zavihal brke in brado in malo sanjal o soncu. Figo, oboje sem pokopal pod sneg, ki mi je zasul tulipane in hijacinte . . .”

In zopet se spomni svoje rojstne vasi:

“Tu na mizici imam na majhnem podstavku pomladno sliko iz Podbrezj. Poslali so mi jo iz Podbrezj in zadaj je s preprosto roko napisano: Na levi je videti košček Matijevčeve hiše, na desno ob poti za drevesom stoji znamenje z lurško Materjo božjo. — Morda so mislili, da sem po tolikih letih kaj zgrešil. Nič nisem zgrešil. Tam ob tisti potki, ki pelje mimo znamenja, je Matijevčeva kajža. Tam sem gostoval v otroških letih. Tudi takrat so tako cvetela jabolka kakor zdaj cveto na tej sliki. Vidim turški zid taborske cerkvice in na drugi strani je stala majhna mežnarjeva bajtica, v kateri je živel slepi Tonček. Slep je bil, pa je hodil zvonit, in še na Brezje hodil, kadar je bilo veliko romarjev, da je ujel kakšen belič. Po glasu me je poznal, če sem ga pozdravil. Spodaj pod bregom so moji kmetje in bajtarji: Mrkovec, Obram, Ožbovc. Pozdravljal sem jih kot otrok, vsi že spe na božji njivi in prijetno bi bilo zdaj govoriti z njimi, ko je ozimina okrog pokopališča tja do Kučarja že za ped visoka. Blizu so ji ostali, kakor so ji bili celo življenje . . .”

In tudi Mauser je ostal blizu tej ozimini in tem svojim sosedom in tej svoji vasi Podbrezje vseh petdeset let življenja. In od teh polovico v tuji zemlji s tem koščkom sveta v srcu! Hvaležni smo Mauserju, ki nas je s tem svojim anonimnim drobižem popeljal tja v tisto vas, ki je “razveseljevala njegovo mladost”.

Naj jo uživa še dolgo! — td

Otroci Slomškove šole iz Blacktowna nastopajo
v Cabramatti na romanju v avgustu 1968

SPOMINSKA PLOŠČA

Povest. Spisal Fran Detela

Nadaljevanje

FILIP JE POSTAVIL SVOJ ODER in se lotil dela. Vsa Rjavkarjeva družina je stala pred hišo in gledala, kako se dolbe stena, in le premalo je bilo zidarskega dela za toliko rok. Škorčevi so se bili v onemogli jezi zaklenili v svoje stanovanje. Kakor kadar krsto zabijajo, tako je donelo možu in ženi na uho kladivo in dleto; saj se je pa tudi pokopavala čast domače hiše.

Žena se je osvestila prva.

"Oh, kaj bi se jezila," je dejala, "ko nama jeza nič ne pomaga in onim nič ne škoduje. Grdo so ravnali z našo hišo, to je res, in večna sramota naj jih zadene! Pri nas se je rodil slavni Urban, Rjavkarja bodo pa za to častili. Eden seje, drugi žanje. Na svetu res ne najdeš pravice. Toda Bog vse vidi in vsaka krivica se kaznuje. Ta plošča ne bo prinesla sreče Rjavkarjevi hiši. Le meni verjemi!"

Te besede so prijetno hladile skeleče rane užaljenemu možu; Lenka pa mu je pripravljala še drugih zdravil. Kdor bi namreč trdil, da je pri nas ženski spol vobče bistroumnejši od moškega, bi se najbrž zameril vsem moškim, ne storil bi jim pa nobene krivice.

"Ti, Miha," je dejala Lenka ljubeznivo, "ali ni rekel Filip, da se lahko vzdaja taka tabla na vsa-ko hišo? Meni se prav zdi, da je tako rekel."

"Seveda je rekel; toda kaj to pomaga?" je zdihnil mož.

"Zakaj ne bi vzdal Filip ene plošče tudi na našo hišo?"

Škorec se je zravnal, udaril z roko ob dlan in dejal:

"Lenka, ti si pametna ženska! Naj me stane, kolikor hoče, jaz dam vzdati ploščo na našo hišo. Pokazati hočem Rjavkarju in Lomastu in Mlačanom in vsemu svetu, kje se je rodil moj slavni stric".

"Le prepusti to reč meni", je dejala Lenka in mu stisnila roko. "Boš videl, da se nama Rjavkarjevi ne bodo dolgo smejali."

Ko je bil Filip pri Rjavkarju svoje delo izvršil in se vračal mimo Škorčeve hiše, ga je povabila Lenka na kozarček hruševca, da se jeza poplakne.

"Saj jaz nisem nič hud", je dejal Filip in stopil v vežo. "Jaz delam vsakemu, kdor me plača."

"Kaj pa, Filip, tista plošča, ki je bila pri nas shranjena? Ali je tvoja?"

"Moja. Lomast mi jo je prepustil na obračun, ko je drugo naročil."

"Ali bi jo ti prodal?"

"Zakaj pa ne? Še prav poceni jo dam".

Malo so pobarantali in kup je bil sklenjen.

"Zdaj jo pa še vzdaj na našo hišo".

"Saj vaši hiši je bila namenjena," je menil Filip. "Ali imate kaj apna pri roki?"

"Polno jamo," je dejal Škorec.

Filip si je namešal malte, postavil oder in kmalu so stali vsi Škorci pred hišo in gledali in pomagali; Rjavkarji so se pa skozi okno čudili in jezili.

Ker so bili vsi delavci dobre volje, je šlo delo hitro izpod rok. Napol je bilo že dovršeno, ko sta prišla v Hrustje Ivan in Janko z Mlakarjem, ki je vlek el voziček za možnarje s seboj in se še vedno jezil na oholega Lomasta in slavnega Škorca, kakor da bi mu bil tudi ta odjedel zaslužek. Pred Rjavkarjem so se ustavili. Ivan in Janko sta si šla ogledat ploščo, Mlakar pa je zavil na dvorišče pred skedenj, kjer je imel spravljene možnarje. Rjavkarja ni bilo nobenega od nikoder.

"Ali ni nikogar doma?" je zaklical Ivan.

"Kaj pa je?" je pogledal skozi okno Rjavkar.

"Ploščo morate zagniti, dokler se ne odkrije."

"Imam že pripravljen prt", je rekel Rjavkar, "samo omet naj se malo posuši."

"Kaj pa Škorec?" je vprašal Janko.

"Kar pogledajte! Prej je bil zelo hud, zdaj si pa tudi sam vzdava tablo."

Kakor zaškriplje in se zasučje petelin na strehi, kadar potegne nasprotni veter, tako sta se obrnila Ivan in Janko proti Škorčevi hiši in — ostrmela.

"To je škandal," je zakričal Ivan in se zganil, kakor da bi ga bil pes ugriznil. "Dve sponinski plošči! To se mora prepovedati, to nas osmeši pred vsem svetom!"

Janko ga je komaj dohajal, tako je hitel, da bi še pravočasno preprečil nesrečo. Ko je Mlakar samotěž pripeljal svoje možnarje, je Ivan že z vso gorečnostjo prigovarjal Škorcu, ga prosil in rotil, naj opusti svojo namero, da se ne bo ves svet smejal Hraščanom in slavlencu in slavlencem. Škorec pa je gledal od kraja začuden, potem prezirljivo in zaničljivo; odgovoril in nič, izvlekel je počasi mehur s tobakom in si začel tlačiti pipo; potem je iskal po žepih biglic, pljunil v stran, prižgal premišljeno in puhnil Ivanu dim pod nos. Medtem je bil Mlakar že pregledal in presodil položaj.

"Bravo, Škorec!" je udaril moža po rami. "Ti si mož, ki se ne bojiš Lomasta. Dobro si mu za-

godel. Ta slepar je hotel imeti slavnost zase in nje-
mu na čast naj bi jaz streljal. Toda tak osel jaz
nisem. Kdor bo točil, naj tudi strelja. Ampak, tebi
na čast, Škorec, bi pa sprožil tri strele, če bi imel
smodnika pri roki, in lijec bi nataknil na možnar,
kakor se strelja zoper točo, da bi kar svedrast
tresk zažvižgal proti nebu."

In Ivan je mislil, da bo Škorec na njegove
besede ploščo razbil!

Janku se je zdel Škorčeva namera nekako
zvita poteza proti samolastnemu Lomastovemu po-
stopanju; bal se je, da bo Ivan pri hudem Škorcu
naletel, zato je potegnil prijatelja s seboj in mu
začel dopovedovati, da je Škorčeva misel imenit-
na; zakaj spominska plošča se spodobi vendar le
rojstni hiši; osramočena in osmešena bosta samo
Lomast in Rjavkar; kaj pa to druge briga!

"Ampak dve plošči, dve spominski plošči!" se
je prijemal Ivan za glavo.

"Kaj to?" je miril Ivan. "Ali nima Prešeren
spomenik v Ljubljani, kamen v Kranju in na Ble-

du in ploščo na Vrbi? Anastazij Grün ima ploščo
v Grazu, kamen pri Leskovcu, eno ploščo v Lju-
bljani, eno na Bledu nad krajem, kjer se je rad
mudil. Imenitni niso samo tisti kraji, kjer so se
veliki možje rodili, ampak tudi tisti, kjer so hodili,
kjer so posedali, ponočevali in popijali. Urban
Škorec je gotovo prihajal k Rjavkarju v vas in go-
tovo je večkrat sedel na tistem oglu hiše, nad ka-
terim se sveti zdaj njegovo ime. Če pomislim, ko-
liko spominskih plošč imajo drugi možje, se mi
zdi, da dve za Urbana Škorca nista nič preveč."

"No in katera se bo pojutrišnjem odkrila?"
je vprašal Ivan z zlobnim smehom na ustih?"

"Obe seveda," je rekel Janko, "in najprimer-
nejše bo, obe hkrati. Jaz se postavim s pevci v
sredo med oba sosedo, da bo zaleglo petje na obe
strani. In veš kaj? Pri Rjavkarju bo govoril Lo-
mast, ti pa imej govor pri Škorcu. Tako se znosiš
nad Lomastom, kakor se je znošil prebrisani Ško-
rec. Saj veš, če boš govoril ti, kdo bo poslušal Lo-
masta?"

(Konec prihodnjč.)

VELIKA SLOVENSKA PROSLAVA V ARGENTINI

DAN 29. OKTOBRA JE ZA SVOBODNE SLO-
VENCE po vsem svetu vsakoletni **narodni praznik**
in obenem praznik slovenske zastave, ki mora biti
seveda brez komunistične zvezde. Letos se temu
prazniku pridružuje še 50letnica **prve slovenske**
vlade, ki se je sestavila po končani prvi svetovni
vojni z razpadom cesarske Avstrije.

Za to priliko pripravljajo Slovenci v Argenti-
ni mogočno proslavo, ki se bo vršila v Buenos Ai-
resu in so nanjo povabili tudi predsednika Narod-
nega odbora dr. Miha Kreka. V pripravljalnem od-
boru so zastopniki mnogoštevilnih slovenskih usta-
nov v Argentini: mnogih Domov, zavodov, šol, li-
stov, igralnih družin itd.

Priljubljeni odbor je na svoji seji 17. avgusta
sprejel za nameravano proslavo naslednji pro-
gram:

1. Sprejem dr. Kreka na letališču.
2. Priprava tiskovne konference dr. Krčku s
tukajšnjimi časnikarji, združene z umetniš-
ko in knjižno razstavo.
3. V soboto 26. oktobra zvečer: akademija v
Slovenski hiši, nato slavnostna večerja, na
katero so povabljeni odborniki organizacij

in ustanov, dušni pastirji, vzgojitelji mla-
dine, kulturni ustvarjalci, predavatelji v na-
ših organizacijah, javni delavci in obliko-
valci slovenske emigrantske skupnosti.

4. V nedeljo 27. oktobra dopoldne slovesno po-
laganje venca pred spomenik generala San
Martina (udeležilo naj bi se čim več narod-
nih noš).
5. Istega dne popoldne v Slovenski hiši sv.
maša za naše prednike, ki so se žrtvovali
za svobodo slovenskega naroda.
7. Po maši slavnostno zborovanje, katerega
osrednja točka bo govor dr. Miha Kreka.
Sodeluje med drugim pevski zbor Gallus.
8. Polaganje venca pred spomenik žrtvam ko-
munistične revolucije.

Po odobritvi tega programa je g. Stare Miloš
povedal, da so v delovnem odboru ustanovljeni še
pododbori in odseki, ki bodo še spopolnjeni z novi-
mi sodelavci. Naproša vse, naj nihče ne odkloni
sodelovanja.

K besedi se je oglasil še predsednik finančne-
ga odbora g. Janez Brula, ki je razložil svoj na-
črt za kritje stroškov.

Izpod Triglava

"OGNJIŠČE" V KOPRU, znani mladinski list, je objavil pismo fanta z imenom Dani in urednik mu je odgovoril. Takole beremo: — Sem mlad fant in me zelo muči vprašanje, kako so mogli nekateri dušni pastirji med vojno ubijati nedolžne ljudi. Poznam ljudi, ki so zaradi tega zapustili vero in preganjajo mene, češ z zločinci se družiš." Urednik rubrike odgovarja takole: "In ti nikdar ni prišlo na misel, da 'besede so poceni' in bi vprašal za dokaze: kdo, kje, kdaj, kako? Vprašaj se, ali nimajo tisti, ki tako govorijo, 'kako so duhovniki klali ljudi', za bregom kakšne druge namene. Vprašaj take ljudi za imena teh duhovnikov, za kraj in za priče, pa bo kmalu zmanjkalo teh zgodb."

DIMITREJ RUPEL V LJUBLJANI je velik komunist in seveda ni mogel biti zadovoljen z objavo v Ognjišču. Nasprotno, močno se je razhudil in napisal odgovor v Nedeljskem dnevniku. Pričakovali bi, da bi on naštel tiste duhovnike po imenu, ki so "klali ljudi". Namesto tega se zgraža nad svobodo, ki je dopuščena vernikom v "naši družbi". Nadalje toži, da "se politične pozicije cerkve krepijo iz dneva v dan". Tako hudo je zaskrbljen, da se mu "zdi, da imamo . . . že skrito četo, peto kolono, potuhnjeno vojsko." — (Joj, joj, kaj bo?)

DR. CIRIL ŽEBOT iz Amerike je bil nekaj dni v Ljubljani in je imel na Slovenskem inštitutu za gospodarska raziskovanja razgovore z ondotnimi izvedenci. Torej njemu osebno niso prepovedali obiska v Sloveniji, le njegova knjiga "Slovenija včeraj, danes in jutri" ni smela tja. Seveda je kljub prepovedi prišla tja že prej, nekaj izvodov je pa Žebot verjetno še osebno prinesel. Zakaj pa ne, saj ni prišel v deželo — brez deviz . . .

SLOVENŠČINO LJUBLJANSKEGA ŠTUDENTA, ki jo je "Pavliha" baje prepisal iz fantovega dnevnika, bi skoraj razumeli pristni Avstranci in po vrhu še Amerikanci. Taka je: Dopoldne sem moral dvakrat v supermarket, ker sem prvič pozabil spray in lotion. Zaradi tega deleva sem skoraj zamudil waterpolo med all stars in old boys. Srečal sem Suzy in jo vlekli v self-service na sinalco. Potem je rinila v snack-bar, ker sem pa bil broke, sem ji ušel, ko je šla v WC popravljat make-up. Kosilo je bilo še O.K. razen instant pudding. Jutri imamo party v sosednjem campingu. Gee!

LJUJSKO GLEDALIŠČE V CELJU je moralo letos zaradi finančnih težav zaključiti sezono že v maju. Podpora dobiva samo od okoliških občin, republika mu ne daje ničesar. Celjani so na svoje gledališče ponosni in za igre napolnijo veliko dvorano do 85% zmogljivosti. Poprečno gre vsak Celjan vsaj enkrat na leto v gledališče. Imajo pa v Celju tudi pevski zbor, ki spada med najboljše v Jugoslaviji in napravlja tudi turneje po domači državi in tujini. Letos je že pel v Švici in zahodni Nemčiji. Na mednarodni pevski festival, ki se je vršil v Stuttgartu, je bil celjski zbor povabljen kot edini zbor in južne Evrope. In je žel veliko priznanje.

"DRUŠTVO 'IVAN TRINKO' V ČEDADU je naslovilo pritožbo na predsednika deželnega odbora Furlanije-Juljske Benečije v dolgem pismu, v katerem zahtevajo pravice kot jezikovna manjšina v Italiji. Med drugim pravijo: Mi smo imeli svoje pesnike in pisatelje, že desetletja se trudimo, da bi nas spoznali kot Slovence. Po drugi svetovni vojni so nam bile dane obljube . . . Imamo svoje aktivno prosvetno društvo, prisiljeni smo pa pošiljati precej naših otrok v slovenske šole v Gorico in Trst, ker jih sami nimamo. Naše ljudstvo bi želelo slišati v cerkvah slovensko govorico . . .

DR. RAFKO VALENCIČ, "fant od trnovske fare" na Notranjskem, ki je kot gojenec SLOVENIKA v Rimu dokončal visoke študije, je nastopil službo v Ljubljani. Na bogoslovni fakulteti predava pastoralno bogoslovje in obenem je študijski prefekt v bogoslovnem semenišču.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

- \$ 3: Dušan Saksida, Vladimir Puc;
\$ 2: Tomaž Možina, Leo Robar, Julka Pavlič, Marija Treven, Vinko Viteznik, Anton Konda, Polde Dejak;
\$ 1: Tone Tuksar, H. Juriševič, Dragica Babič, Iv. Hudoklin, Vlado Menart, K. Hartner, G. Marinovič, Karl Mlinarič, Iza Bukarica, Dana Simonovič, Vilko Žumer, Al. Golja.

P. PODERŽAJ, INDIJA: \$ 10: Neimenovani;
\$ 5: dva Neimenovana; \$ 2: G. Marinovič, Franc Danev; \$ 1: Dragica Babič.

SLOMSKOV SKLAD: \$ 6: M.H.; \$ 5: P.B.

SLOVENIK V RIMU: \$ 30: Neimenovani; \$ 4: Tomaž Možina; \$ 2: Ed Žvab, Matija Okorn, C Sedmak; \$ 1: Peter Bizjan, Dragica Babič.

NOVA ZELANDIJA JE LEPA

Tomaž Možina

ŽE NEKAJ MESECEV SE "POTEPAM" po slikoviti Novi Zelandiji. Delno sem tu na poslovnih poti, delno pa na počitnicah. Dežela je nepopisno lepa in polna protislovij, bi rekel. Eno poleg drugega so tu ognjeniki in ledeniki, zamrzla jezera in toplice, puščava in tropični gozd.

Zares, odpraviš se na ribji lov v bližnje toplo morje, naloviš jih in si pripraviš južino v sopari gejzirja. Nato greš na smuk na zasnežen še bruhajoč vulkan in po smučanju skočiš v nekaj sto korakov oddaljene mineralne toplice. Tako sem napravil že tudi sam, toda smuški sneg in vroča voda sta se za moje počutje zvrstila nekoliko prehitro . . .

Nova Zelandija sestoji iz dveh otokov in je po površini le nekaj večja od Jugoslavije, dočim je Avstralija tridesetkrat večja. Prebivalcev nima niti 3 milijone. Od teh je kakšna desetina prvotnih prebivalcev — domačinov Maorov. Ti Maori so prispeli semkaj menda v 13. stoletju na kanujih iz Havajskih otočij. So torej eno izmed polinezijskih

plemen, razmeroma čedni in nadarjeni. Mnogo Evropejcev se je z njimi poročilo.

Ker je podnebje izvrstno in tako tudi zemlja za pašništvo, je Nova Zelandija znana kot največja proizvajalka mleka, masla in sira. V tem je prva na vsem svetu. Cene so nizke, za polovico pod avstralskimi. Ljudje so izredno prijazni in gostoljubni. So mnogo bolj pristopni kot Avstralci in vedno pripravljeni za pogovor. Vprašal sem jih, če bi se želeli politično povezati z Avstralijo. Ne, večina hoče ostati sama zase in zamisel o kaki združitvi z Avstralijo jim nič ne diši. Zdi se mi razumljivo, kajti življenje tu je nekako bolj pristno in tudi pravično, četudi v časopisih morda drugače berete. Tu nisem videl na primer sledu po brezposelnosti, bedi in podobnem. Socialni pravičnosti posvečajo veliko pozornost.

Tudi nekaj slovenskih družin sem srečal. Dobro so se živeli naši ljudje in zadovoljni so. Še marsikaj zanimivega sem videl tu in doživel, toda o tem bom morda kaj napisal ob drugi priliki.

Snežnik — ognjenik na Novi Zelandiji
nad toplim jezerom

BARAGOVA ODPOVED ALKOHOLNIM PIJAČAM

(Po knjigi dr. Franca Jakliča)

NAŠ ZDRAVNIK DR. MIHAEL COLJA je v svojem predavanju o škofu Baragu na sydneyanskem majskem romanju v Flamington pogledal na Baraga "skozi zdravnikove oči" in ni mogel pohvaliti njegove popolne abstinence. Zlasti v starejših letih kozarček vinčka človeku dobro dene, je rekel. Tudi Baragu bi bil zelo potreben. Ker se je pa Baraga odpovedal vsaki kapljici alkohola iz višjih namenov, zdravnik ne more nič ugovarjati.

Poglejmo zdaj, kako je prišlo do tega, da je Baraga napravil tako zaobljubo. Je zelo pomemben dogodek v njegovem misijonskem življenju.

Ko je v dobrih dveh letih na prvi misijonski postaji "Krivo drevo" že skoraj vse Indijance sprejel v katoliško vero, se je odločil za ustanovitev novega misijona pri Veliki reki. Bilo je "100 ur" daleč od Krivega drevesa. Danes je na istem kraju lepo moderno mesto Grand Rapids. Takrat je bila le z gozdom porasla pokrajina, še zelo samotna. Okoli 1000 Indijancev Otavanov je živelo tam. Med njimi je bilo blizu 100 katoličanov, ki jih je bil Baraga krstil poprej nekoč, ko jih je obiskal in jih učil iz Krivega drevesa. Niso pa imeli stalnega misijonarja in tudi ne cerkve.

Ko je Baraga prišel mednje "za stalno", je hitro postavil leseno cerkev in kočjo za stanovanje in šolo. Prišel je v Veliko reko prav za desetletnico svoje nove maše: 21. septembra 1833. V kraju je bil že ustanovljen protestantovski misijon, ki pa je imel med Indijanci le kakih 10 privrženec. Baraga so Indijanci spočetka kar lepo sprejeli, čeprav ne vsi. Največ nasprotja mu je delal protestantovski pastor in — trgovci z žganjem, belci, ki so dovažali alkohol in z njim kupovali od Indijancev kože divjih živali.

Pa naj nam o tem pripoveduje Baraga sam:

"Tukaj je mnogo nakupovalcev kože, ki povsod lažijo za Indijanci in jim dajejo žganje za izmenjavo za kože; zato so Indijanci v tej vasi skoraj vedno pijani. Strašen je pogled na pijanega divjaka, še bolj pa na pijano žensko. V pijanosti so kakor obsedene. Mnogo tukajšnjih indijanskih žen je brez nosu. V pijanosti se zgrabijo kakor volkulje in druga drugi odgriznejo nos . . ."

Žganjetržcem je prigovarjal z lepa in jim vzbuja vest. Nič ni pomagalo. Besno so ga sovražili, ker je skušal Indijance odvrti od pijače. Indi-

jance so ščuvali zoper njega in zoper že krščene Indijance. Nalašč so jim prinesli še več žganja, da so kar po več dni neprestano pili. V takem stanju so bili vsega zmožni. Vsak večer je moral Baraga na vso moč trdno zakleniti svojo kočjo, da bi ne skušali vdreti vanjo in njega napasti.

Vendar je doživel neko noč tudi to. Bili so še daleč od njegove hišice, ko je že dobro silšal njihovo strahovito tuljenje. Prišli so do njegovih vrat in tulili, česar ni nič razumel. Cele štiri ure je drhal oblegala hišo. Sreča je bila le, da so bili preveč pijani, da bi mogli izsiliti vstop. Tedaj bi Baraga gotovo ubili. Bil je pripravljen na vse. Vsak hip je pričakoval, da bodo zapalili streho na koči, ki je bila iz lubja. Tako bi z bajto vred tudi sam zgorel — živ! Končno so vendar prišli orožniki, ki so imeli v bližini stražnico, in so jih razgnali.

Med obleganjem je Baraga veliko razmišljal in še več molil. Žganje in sploh alkohol je za Indijance pravo uničevanje. Ker ni videl druge pomoči zoper to nesrečo, se je sam žrtvoval. Naredil

Baragova cerkev v Veliki reki

je zaobljubo, da od tiste noči do smrti ne bo pokušal alkoholne pijače v nobeni obliki . . .

"Ta sklep je zvesto držal. Mnogokrat je bil ves opešan, ker mu je ob neužitni hrani želodec popolnoma odpovedal; včasih se je v svoji premočeni obleki ves tresel od mraza; v strašnih zimah, kot so bile v tistih krajih, bi bil dostikrat čašice vina ali žganja krvavo potreben, pa je ob spominu na noč in obljubo pri Veliki reki vse take skušnjave odbil in svoje pomanjkanje daroval Odrješniku, ki je bil prav tako izkušen."

Besede v zgornjem odstavku je zapisal o Baragu njegov sodobnik Walter Elliott iz Detroita. Verjetno je Baraga le malokomu — ali le enemu — zaupal to svojo skrivnost, da je pač pojasnil, zakaj ne pije, čemur so se vsi čudili. O obleganju hiše je sicer tudi sam pisal v domovino, toda svoje obljube tam ni omenil. Bal se je — samohvale.

Velika reka v Baragovem času

SLIŠAL JE POGOVOR V AVTOBUSU

(in imel svoje misli)

PELJALI SMO SE V AVTOBUSU. Znanca sta se slučajno srečala. Ker je bilo dovolj prostora, sta sedla drug poleg drugega. Začela sta obravnavati svoje najbolj pereče vprašanje: vzgojo dveh edincev. Oba sta imela vsak po enega otroka.

"Veš, vse mu daš. Vse, ti rečem. Vsak mesec me stane 50 tisoč dinarjev. Brez pretiravanja. In grem v šolo vprašat. Pravijo, da ga zadnje čase po cel teden sploh ni bilo, in da so hoteli vprašati, kaj je z njim. Ali je morda bolan ali se je kaj drugega zgodilo? Ocene so slabe. Nima zanimanja za šolo, to je vse. Ne veseli ga. Rečem ti: predobro mu je! On sploh ne ve, kaj je življenje. Nas je bilo dvanajst. In smo bili lačni. Ti mu pa daš vse, potem ti pa tako vrača . . ."

Mislil sem si, da ga v šoli niso preveč pogrešali. Najbrž so bili veseli, da ga ni. Vse kaže, da je oblasten in da nima občutka manjvrednosti.

"Kod pa je hodil ves čas, ko bi moral biti v šoli?"

"Nimam pojma. Po mestu se je potepal. Denar je imel, ni mu bilo težko znajti se. Družbo je tudi našel. Kakšno, si lahko misliš. To je obupno. Vse mu daš, potem te pa tako plačuje."

Misli, October, 1968

"Jaz pa svojega trdo držim. Pazim na vsak njegov korak. Sem zraven, ko se uči. Pazim, kod hodi. Če ne jaz, pa mama. Eden mu mora biti za petami. Drugače ne bo nič iz njega. O, vem, kaki so taki strici!"

Mislil sem si, kakšen občutek mora imeti otrok, ki ima vedno za petami nadzornika, miličnika, policaja. In dela dobro samo iz zunanjih nagibov, ker mora, ne pa iz notranjega prepričanja in ker hoče. Kakšen bo, ko bo odrasel?

Mislil sem na njegova besede: "Nas je bilo dvanajst in smo bili lačni." Kljub temu je danes zdrav mož. Tudi lep je bil videti. In postal je mehanik. Če samo za otroka vsak mesec žrtvuje 50 tisoč dinarjev, mora zaslužiti najmanj 200 tisoč dinarjev mesečno. Kajti tudi davke plačuje. In hišo si je postavil. In verjetno je zelo lepo opremljena. V nobeni reči ne zaostaja za drugimi. In tudi njegova žena je verjetno lepo oblečena. In avtomobil imata. In vse to je zrastle iz revščine, ker revščina tudi vzgaja, če ni prevelika. Postal je delaven, skrben, resen človek. Njegov sin, ki ga mesečno stane 50 tisoč dinarjev, pa nima pravega odnosa do dela. Nima veselja do dela. Ne ceni denarja, ker tako poceni pride do njega. Razsipa. Delomrznež bo postal. Kdo ga bo rešil? Kdo bo iz njega naredil poštenega, koristnega človeka?

Egiptovski Jožef je rekel svojim bratom: "Vi ste nameravali hudo, Bog pa je obrnil na dobro." Tu pa je ravno obratno. Oče je hotel svojemu otroku dobro, a zakoni življenja, ki so strogi in neusmiljeni, so njegovo reč obrnili na hudo.

Konec str. 287

ČE BI BILA BOLHA

400 KRAT VEČJA . . .

Mira Mar.

NE VEM, ČE KDO MED NAŠIMI ROJAKI v Avstraliji pozna bolhe s tega kontinenta. Jaz jih tu še nisem srečala. Spraševala sem o njih Avstralce in so mi rekli, da nekoč bolj v Avstraliji ni manjkalo. Če jih Slovenci ne vidimo tukaj, jih pa gotovo vsi pomnimo iz Evrope, v kolikor smo od tam prišli. Ampak jaz tu ne mislim na široko pisati o bolhah, ta začetek članka mi je prišel pod pero zato, ker obenem s člankom pošiljam sliko — 400 krat povečano — boljše glave . . .

Rada bi opozorila na to, kako malo se v vsakdanjem življenju zanimamo za neviden svet. Po navadi občudujemo vse, kar je veliko, velikanško, ogromno. Posebno v sedanjih časih, ko pošiljamo v vsemirje astro- in kozmonavte in beremo o zvezdah, ki so večje kot naše sonce z vsemi sateliti skupaj, pa tako daleč od nas, da njihova svetloba še ni dosegla naših oči. To je res, da nam pamet kar odpove, ko o takih rečeh razmišljamo. Samo čudimo se. V kolikor nam znanstveniki tega ogromnega sveta ne razkrijejo, ostane nam za vsakdanje življenje skrit.

Pa je svet enako čudovit, če se zavemo, da je okoli nas tudi neizrečeno veliko majhnega sveta, tako drobcenega, da mu moramo reči: neviden svet. Kakor bi velikega sveta in ogromnega, ki sem o njem nekaj napisala tu zgoraj, nič ne poznali, če bi ne imeli daljnogledov, tako bi nam tudi neviden svet ostal še naprej neviden, če bi ne imeli drobnogledov ali mikroskopov. Silno zanimiva je zgodovina, ki nam pripoveduje, kako so naši

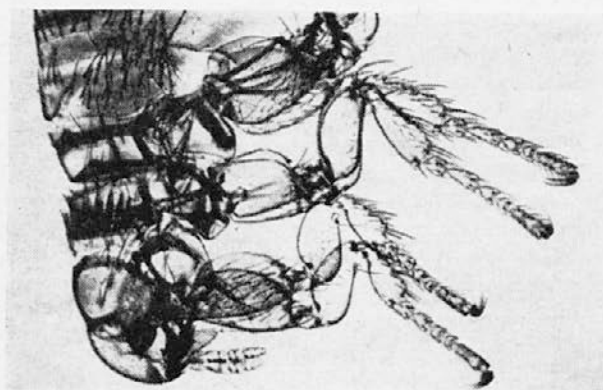
predniki iznašli te priprave in kako jih naši sodobniki še naprej in naprej izpopolnjujejo, toda o tem tukaj ne mislim govoriti.

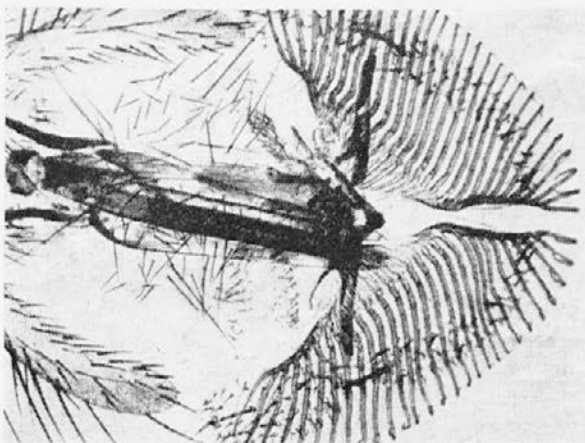
Najbolj preprost in vsakemu dosegljiv drobnogled ja povečevalno steklo. Morda poveča samo enkrat, dvakrat, petkrat, pomaga nam dobro ali vsaj bolje videti, kar drugače le slabo vidimo, ker so stvari za proste oči premajhne in pre drobne. Seveda nas pa preprosto povečevalno steklo ne vpelje v svet, ki je našim očem neviden. Za tak namen moraš imeti zelo umetno sestavljen mikroskop in pokaže ti stvari, ki nisi imel pojma o njih, da obstoje. Pa pogosto so celo — žive!

Brala sem: Mikroskop nam je odkril očem nevidna skoraj neskončno drobcena živa bitja, ki se gibljejo iz kraja v kraj brez vsakih udov, se množijo brez spolnosti, prenesejo vsak mrz in vsako vročino in sušo. So tudi taka bitja, ki dihaajo brez pljuč, prebavljajo brez drobovja, vidijo brez oči in prežijo na sovražnike brez vsakega gledanja.

Še vse polno drugega takega sem brala, pa moram povedati, da sem se najbolj začudila, ko je bilo rečeno, da so tudi v nevidnem svetu — sovražnosti . . . Upam, da jih ni toliko, da bi se mi zahotelo pustiti zanimanje za svet v malem, posebej za nevidni svet . . .

Včasih je bilo treba iti v kakšen laboratorij ali muzej, da je bilo mogoče pogledati skozi mikroskop in je za nekaj hipov tudi tebi neviden svet postal viden. Oči so gledale, misel je strmela. Ko si odšla, je slika postajala bleda in bledejša, počasi je izginila. Pa človek tuhta in tuhta, poleg mikroskopa je iznašel tudi "fotomikrograf", ki krasno fotografira, kar mikroskop pokaže. Ni mi znano, kakšen je ta aparat, le čitala sem o njem in je bilo rečeno, da navaden fotograf ne ve kaj početi z njim. Jaz rada verjamem, saj še z navadno vsakdanjo kamero komaj vem, kaj početi. Bom morda kar pri tem ostala, da bom "neviden svet" občudovala na slikah, ki so ga fotomikrografi spravili na papir.

Tako prihajam do slike boljše glave in do druge slike, ki kaže jezik navadne hišne muhe. Mušji jezik je tu povečan 125 krat — kako velika bi bila cela muha, če bi bila za toliko povečana? In boljše glava je povečana 400 krat — kako velika bi bila ob tej glavi cela bolha!

Hvala Bogu, da sta muha in bolha tako majhni, da na njun jezik ali glavo še mislila nisem, preden

sem te in podobne slike zagledala v tisku. Nikoli nisem čutila do bolh in muh drugega kot stud in sovraštvo, zdaj sem pa primorana občudovati mojstrski ustroj njihovih udov. Dobro, da me Stvarnik ne sili ljubiti jih, nič nisem podobna sv. Frančišku ali slavnemu Schweizerju. Tudi občudujem rajši kar Njega samega, ki je položil toliko svojega Uma v mušji jezik in v boljše glavo...

V AVTOBUSU

(s str. 285)

„Moj otrok ne bo lačen, kot sem bil jaz, ko sem bil majhen in nas je bilo v družini dvanajst! Moj otrok naj ima nekaj od življenja! Enega bom imel in tega hočem preskrbeti in dobro vzgojiti! Dobro ga bom vzgojil, da bo vzoren človek! Na veselje mi bo. In vsi ga bodo radi imeli.“ — O sanje, prazne sanje! V življenju je potrebno upoštevati zakone življenja. Če jih ne upoštevamo, nas zmeljejo.

Mojemu otroku naj bo dobro! Ali naj imenujemo dobro to, da ima otrok vsega, samo bratov in sestre ne, ki so potrebni za njegovo dobro vzgojo? Ali naj imenujemo dobro to, da ima otrok vsega, kar si poželijo njegovo oko in njegova usta? Sveto pismo, božja modrost, pravita: „Ne daj mi, Gospod, ne bogastva ne uboštva, marveč, to, kar je potrebno za življenje!“

Ali naj imenujemo dobro to, da vso otrokovo pozornost usmerjamo samo k zunanjim dobrinam? Človek ne živi samo od kruha! To dandanes vedno bolj ponavljajo. Tudi otrok ne živi samo od kruha. Otrokova duša mora imeti ljubezen do Boga in živeti tudi od nje. In predvsem od nje. Tudi otrok živi od besede, ki prihaja iz božjih ust!

Življenje uči. Življenje nam odkriva napake, ki jih delamo, če se jih ne izognemo s pomočjo modrosti, s katero nam tako rada postreže knjiga božje modrosti, sveto pismo. — „Družina“.

SEPTEMBRSKA KRIŽANKA

REŠENA

Vodoravno: 1 skalp — 6 Stritar — 8 tein — 9 re — 10 iks — 11. vig — 12 sl. — 13 drža — 14 kanibal — 16 roman.

Navpično: 1 steklar — 2 kris — 3 Ain — 4 lt — 5 Parižan — 6 stisk — 7 regal — 11 Vrba — 13 dim — 15 no.

BISTRE GLAVE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

1. Črke — 2. — Jeza — 3. vrata s ključem — 4. godba — 5. slava — glava.

Rešitve poslali: Vladimir Menart, Fračiška Štibilj, Jože Grilj. Nagrado „bistrih glav“ dobi Fr. Štibilj.

Škrat je pri križanki zamenjal št. 13 z 18. Tako je iz „skalpa“ napravil „skarp“.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU? CIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

PRIPRAVE ZA ZADNJO VEČERJO

Prišel je pa dan opresnikov, ko je bilo treba zaklati velikonočno jagnje. In poslal je Petra in Janeza z naročilom: "Pojdita in nam pripravita velikonočno jagnje, da ga bomo jedli." Ta dva sta pa rekla: Kje hočeš, da pripraviva? In rekel jima je: "Glejta, ko prideta v mesto, vaju bo srečal človek z vrčem vode; pojdita za njim v hišo, v katero pojde, in recita hišnemu gospodarju: Učenik ti pravi: kje je obednica, da bi jedel velikonočno jagnje s svojimi učenci? Pokazal vama bo veliko opravljeno obednico in tam pripravita".

Šla sta in našla, kakor jim je bil rekel, in sta pripravila velikonočno jagnje.

PETER IN JANEZ POSLANA NA DELO

Bila je tretja velika noč v času Jezusovega javnega delovanja. Kako je opravil s svojimi učenci prvo in drugo veliko noč, ni nikjer povedano. S praznovanjem tretje velike noči je imel Gospod posebne namene, moralo je biti izredno slovesno. Zato so bile potrebne tudi natankčne priprave. Ves načrt je zamislil Jezus sam, apostoloma ga ne bo težko izvesti. Že v starih časih so razlagalci evangelijev mislili, da je bil lastnik tiste hiše Jezusov prijatelj, oče sv. Marka, človek, ki je nesel vrč vode, pa Marko sam, takrat še komaj odrasel otroškim letom.

Po tej razlagi razumemo, zakaj so se priprave lahko tako gladko izvršile. Ostalim apostolom je verjetno Jezus šele proti večeru povedal, kam naj pridejo na večerjo. Ni maral, da bi se razvedelo med nepovabljenimi.

In ko je prišla ura, je sédel Jezus k mizi in dvanajsteri apostoli z njim. In rekel jim je: "Srčno sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden bom trpel. Zakaj povem vam, da ga ne bom več jedel, dokler se ne dopolni v božjem kraljestvu."

In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: "Vzemite to in si razdelite med seboj. Zakaj povem vam, da ne bom več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride božje kraljestvo."

APOSTOLOM UMIVA NOGE

Nastal je pa prepir med apostoli, kateri od njih se zdi, da je največji. Med večerjo, ko je bil hudič v srce Judu, sinu Simonovemu, Iškariotu, že vdihnil, naj ga izda, je Jezus, ker je vedel, da mu je Oče vse dal v roke, da je od Boga prišel in odhaja k Bogu, vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel prt in se opasal. Potem je vlil vode v umivalnico in začel učencem umivati noge in jih brisati s prtom, s katerim je bil opasan.

Pride k Simonu Petru, ta mu pa reče: Gospod ti hočeš meni noge umiti? Jezus mu odgovori: "Tega, kar jaz delam, ti zdaj ne razumeš, a spoznal boš pozneje". — Peter mu reče: Ne boš mi nog umil, nikoli ne! Odgovoril mu je Jezus: "Ako te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj". — Simon Peter mu reče: Gospod, ne le moje noge, ampak tudi roke in glavo! — Jezus mu pravi: "Kdor se je skopal, mu ni treba, kakor da si noge umije, pa je čist. Tudi vi ste čisti, toda ne vsi."

Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: "Niste vsi čisti."

JEZUSOV GOVOR PO UMIVANJU NOG

Ko jim je torej umil noge, vzel vrhnje oblačilo in spet sédel, jim je rekel: "Veste, kaj sem vam storil? Vi me kličete 'Učenik' in 'Gospod' in prav pravite, zakaj to sem. Ako sem torej jaz, Učenik in Gospod, vam noge umil, ste tudi vi dolžni drug drugemu noge umivati. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali, kakor sem jaz vam storil. Resnično povem vam: služabnik ni večji kot njegov gospod in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal. Ako to veste — blagor vam, če boste to delali! Ne govorim o vas vseh; jaz vem, katere sem izvolil. A spolniti se mora pismo: Tisti, ki z menoj kruh je, je vzdignil svojo peto proti meni. Že zdaj vam to povem, preden se zgodi, da boste, ko se zgodi, verovali, da sem jaz."

"Ura" za velikonočno večerjo je napočila z mrakom vred. Tak je bil predpis v Mozesovi postavi. Jezus je bil stoloravnatelj. S slovesnim pozdravom nagovori svoje goste — napove končno slovo od njih. Poprej pa trpljenje.

K velikonočni večerji je spadalo tudi vino. Gostitelj — tukaj Jezus — je vzel v roke vrč z vinom ob začetku večerje in izrekel nad njim besede blagoslova. Nato so vsi gostje dobili iz vrča svojo merico, pozneje pa spet. Tukaj Jezus še ne spreminja vina v svojo Kri, izpolnjuje samo predpisan obred.

ZGLED PONIZNOSTI JIM JE POTREBEN

Pač bi nihče ne pričakoval, da bo ob taki slovesni večerji prišlo do prerekanja in prepira. Kako človeški so bili še vedno apostoli! Očividno niso bili zadovoljni s prostori pri mizi, kakor jim jih je Jezus odkazal. Še je bil v njih človeški napuh. Zato je pa tudi Jezus napravil nekaj čisto nepričakovnega — umil jim je noge. Obred je zahteval sicer umivanje rok proti koncu večerje, nikakor pa ne nog. In umivanje nog gostom je bilo opravilo — sužnjev. Jezus je s tem pokazal na najboljši viđen način, kako se je voljan ponižati. Njegov živi opomin je moral vzbuditi apostolom vest, če sploh kaj.

Verjetno je Jezus najprej poklenil pred Petra. Ves začuden se tu sprva brani. Ko dobi pojasnilo, bi pa brž rad še več — še je bilo v njem nekaj sebičnosti. Jezus mora spet pojasnjevati. Popoldne so se skopali, k večerji so prišli bosi, na noge so si nabrali vsaj, prah, če že ne nekaj blata. Torej!

Od telesne čistote preskoči Jezus na dušno — in namigne na Judeža izdajalca. Pač s težkim srcem.

POMEN JEZUSOVEGA ZGLEDA

Če kljub vsemu zgled, ki ga je Jezus dal, ni segel apostolom v dno duše, naj poslušajo še nauk žive besede. In ta je bila v resnici na moč živa. Jezus je vedel, da bodo vsaj po prihodu Svetega Duha postali zares ponižni in bodo posnemali njegov zgled. Ali prav vsi? Spet mu je v mislih izdajalec, ki se ga ni prijel ne zgled ne beseda. Toda z vso vdanostjo sprejema Jezus, kar ja čaka. Izpolnjuje se prerokba v svetem pismu stare zaveze. Že vedno tukaj. Besede so vzete iz Davidovega psalma likokrat se je skliceval na prerokbe o sebi, tako številka 40. Davidu se je zgodilo, da mu je postal dober prijatelj nezvest. Svojo potrnost je izrazil v psalmu, nehoti je pa prerokoval — naprej napovedal — Judežovo izdajstvo nad Jezusom.

UBOGA KRISTINA!

Zvonko Velišček

SREČALA SVA SE NA CESTI. Bil je videti potr in žalosten. Nagovorim ga, kako mu gre in take reči. On le z rameni zmiguje, pogled njegovih oči ne obeta nič veselega.

"Kaj je s tabo, Danijel? Zakaj si tako potr?"

"Oh, Tomislav, ko bi ti vedel . . ."

"Povej, pa bom vedel. Tako strašno menda tudi ne bo."

"Dolgo se že nisva videla. Zgodba ni kratka. Pojdi z mano na stanovanje. Saj čutiš potrebo, da nekomu povem. Bom pa tebi. Vse boš zvedel."

Sediva v njegovem stanovanju. Vsak svoj kozarec vina imava pred sabo. Počasi pije. Po nekaj požirkih se mu je jezik razvezal, poslušal sem njegovo zgodbo.

"Bolj slučajno sem jo spoznal. Ime ji je Kristina, sedemnajst let ima, Avstralka je. Že ko sem jo prvič videl, ji je bil obraz čudno bel, oči nekam potuhnjene. Vendar me je marsikaj na njej privlačevalo, zaljubil sem se. Morda samo zato, ker je taka moda. Fant v mojih letih mora imeti dekle, tako je javno mnenje . . ."

Umolknil je, stopil po sobi in zdelo se je, da ne more z besedo naprej. Sunkoma seže po nekakem zvezku in ga položi predme.

"Beri tu v mojem dnevniku. Ne morem pripovedovati."

Presenečeno ga pogledam, potem začnem brati.

Danes je lep dan. Dobre volje sem odšel na delo. Vedel sem, da bom zvečer videl Kristino. Že dva meseca se pozna. Včasih je zelo pametna in dostojna, zna se lepo vesti, ko jo odpeljem na ples ali v kino. Pridejo pa ure, ko je vsa drugačn. Iz vsega se norčuje, tudi iz mene. To me žali. Meni gre za to, da spoznam resno in pošteno dekle, Kristina mi vzbuja dvome. Namiguje mi včasih, kako se je imela z drugimi fanti. Do kraja so šli, pravi. In se čudno nashmiha.

Vseeno jo imam še vedno rad. Zavzel sem se, da jo hočem spraviti na pravo pot, da bo gledala na življenje resno, kot se spodobi. Včasih se mi zdi, da si jemlje moje besede k srcu. Pa jo prime čudna vihravost, ne posluša me več. Kaj boš z resnim življenjem, mi je zabrusila, pomisli, kako kratko je, treba ga je uživati. Kaj je neki z njo?

Ves dan sem tako premišljeval med delom. Zvečer sem se odpravil v Riverstone na dogovorjeni sestanek. Na postaji me bo čakala. Nekaj važnega mi ima povedati, je rekla. To je vse, kar sem vedel. Res me je čakala in takoj sva se dobila. Bila je raztresena, komaj napol prisotna. Motno je gledala predse, globoka potrnost je sevala iz nje.

"Prišel sem, Kristina, kaj mi boš povedala?"

"Nič takega, Danijel. Samo to, da se nočoj zadnjič vidiva."

Presunilo me je. Vso pot v Riverstone sem zbiral besede, kako ji bom na srečo govoril, naj bo pridna in pametna. Zdaj pa . . .

"Zakaj tako misliš, Kristina?"

"Mnogo stvari je vmes. Nisem bila odkritosrčna s tabo. Zaljubljena sem v drugega, drugače kot s teboj. Želela sem ga pozabiti, zato sem rada hodila s teboj. Ni mi uspelo. Midva se morava posloviti."

Na to ni bilo kaj reči. Obstala sva za nekaj hipov, skoraj neprizadeto sem lovil njene napol odsotne oči. Táke dotlej nisem videl. Zasmilila se mi je, pa tudi sebe mi je bilo žal. Da mi je tako spodletelo! Vendar nisem hotel brez besede od nje. Naj ve, da sem imel dobre namene.

"Kristina, ne bom te zadrževal. Ravnaj, kakor misliš, da ti bolj kaže. To veš, da sem ti hotel le pomagati in te opogumiti, da bi si razne stvari izbila iz glave. Naj ti rečem še zadnje besede: ne spuščaj se v družino s fanti, ki te izrabljajo. Saj veš, kaj mislim. In ne jemlji mamil, opazil sem, da to delaš, tajiti ne moreš. Poskusi obljuditi, preden se ločiva. Ali moreš?"

"Poskušala bom . . ."

Odšel sem kakor potepen pes in zdelo se mi je, da se mi ves svet roga za hrbtnom. Če le ni bila tudi Kristina pri tem udeležena . . .

Tako sem bral v Danijelovem dnevniku in dvignil oči. Gledal je nekam v kot.

"Kdaj je bilo to, kar si tu pisal?"

"Pred nekaj dnevi, datum poglej."

"Danijel, to vse skupaj ni vršno, da si ženeš k srcu in si življenje greniš. Dekle je pokvarjeno, pozabi jo, hvali Boga, da te je sama odslovila. Nobene odgovornosti nimaš."

"Vem, da je pokvarjena in to me grize. Menda so vse Avstralke tako ničvredne."

"To pa ni res, Danijel! Moje dekle je Avstralka. Ni ji kaj reči. In dosti njenih prijateljic poznam, resne so in poštene, čeprav vesele in željne

zabave. Predstavim ti svojo o priliki in še druge boš srečal. Morda bo katera med njimi kakor našaš zate. Kristino pozabi, pa s tem nočem reči, da si kaj napačnega storil. Čestitam ti, da si ji hotel pomagati in jo rešiti. Nekoč ti bo hvaležna, ko jo življenje izuči".

Dvignil sem kupico in sva trčila. Vidno mu je odleglo, potrlost mu je izginila z obraza. Rekel sem mu:

"Veš kaj, Danijel, dovoli, da te strani iztrgam iz tvojega dnevnika. Bolje bo zate, da tudi dnevnik pozabi na to, kar je bilo."

Nekoliko zamišljeno je prikimal in papir je zahreščal pod mojimi prsti. Raztrgal sem ga in vrget v smeti. Potem sva govorila o drugih rečeh in bila kar dobre volje. Nenadoma se oglasi telefon. Danijel dvigne slušalo.

"Ni mogoče!" vzklikne po hipu. Nobene besede več. Začudeno zija v telefon in posluša. Potem položi slušalo in se zgrudi na stol.

"Kaj pa je vendar?"

"Znanec mi telefonira, da so Kristino odpeljali v umobolnico..."

Zazrla sva se drug v drugega in dolgo nisva našla besede.

ŠTUDIJSKI DNEVI SLOVENSKE

IZOBRAŽENCEV V DRAGI

Že tretje leto jih pripravlja Društvo slovenskih izobražencev v Trstu. Letošnji so se začeli 31. avgusta v Dragi. Začel jih je predsednik društva prof. Jože Peterlin. Sledila je razprava o temi Združena Evropa in Slovenci. Pripravil jo je dr. Janez Pleterski, znanstveni sodelavec za narodnostno vprašanje v Ljubljani. Koreferenti so bili: dr. Ludvik Vrtačič z univerze v Freiburgu — Karlo gleda na Združeno Evropo Slovenec, ki živi zunaj Slovenije; Feliks J. Bister z Dunaja — Slovenec med Vzhodom in Zahodom; in dr. Lojze Tul iz Trsta — Združena Evropa in narodna manjšina.

Debato je vodil prof. dr. Maks šah. Iz nje je bilo razvidno, da si Slovenci glede Združene Evrope v položaju, v kakršnem so sedaj, ne smejo delati utvar. Eden od govornikov je naglašal, da so partnerji pri vseh razgovorih države in ne narodi.

V nedeljo, 1. septembra, je imel mašo za udeležence študijskih dni mariborski pomožni škof dr.

Misli, October, 1968

*Prihod galebov na deželo
je kakor sonce po neurju,
ki plava po azurju
z umitimi očmi.*

*Prah pustinje ne poživilja duše —
Mori me smrad odmrlega življenja.
Ko znova noč nad me se vzpenja,
povrne srcu se nemir in beg.*

*Sprostitev najdem v miru
peterih videnj svetega Tomaža,
kjer v ljubezni se odraža
obličje večnega Boga.*

Vekoslav Grmič, ki je nato dopoldne imel tudi referat o dialogu Cerkve s svetom in nato še o genezi sodobnega ateizma. Njegova referata kakor tudi pridiga, so vzbujali splošno pozornost.

Na popoldanskem zborovanju je bilo razmotiranje o vprašanju izseljenstva pri majhnem narodu. Referat o tem vprašanju je imel direktor geografskega inštituta univerze v Ljubljani prof. dr. Vladimir Klemenčič. O izseljevanju v zamejstvu pa so imeli koreferate dr. Valentin Inzko za Koroško, Izidor Predan za Beneško Slovenijo, prof. dr. Rado Bednarik za Goriško, Bogo Samsa za Tržaško in Franc Mljač za Kanalsko dolino. Prof. dr. Alojz Rebula je zatem svoje predavanje Slovenec med domom in svetom posvetil spominu dr. Šolarja.

DRŽAVA KOLUMBIJA V JUŽNI AMERIKI, ki jo je nedavno obiskal papež Pavel, ima 20 milijonov prebivalcev, zelo mešanih po krvi in barvi. Pet odstotkov je črnec iz Afrike, 7% pravih Indijancev, 20% čistih belcev, ostali so pa največ mešanci špancev in Indijancev. Kljub taki raznolikosti ni v državi skoraj nič rasističnih težav ali celo spopadov. Ima pa zato Kolumbija drugih nalog več kot jih more prebaviti. Na primer: večina ljudi so kmetje, toda 3% posestnikov lastuje dve tretjini celotne zemlje in jo celó puščajo neobdelano. Blizu milijona kmečkega prebivalstva pa nima niti toliko zemlje, da bi vsaj sedli na svoje.

AKCIJA ZA DOM

KO SMO PRED ŠTIRIMI LETI, ob ustanovitvi Akcije, sestavljali pravila in program, smo vsi vedeli, da pet let za uresničitev naših sanj, oziroma načrtov, ne bo dovolj. Zavedali smo se pa, da bomo v teku toliko let lahko spoznali resnične potrebe in sposobnost rojakov v Sydneyu. Tako bi se nekoč ugotovilo, če je vredno nadaljevati.

Nešteto krat smo bili razočarani, včasih obupani. Toda volje za delo in vere v končni uspeh nismo izgubili. Uspeh je relativen pojem in si ga vsakdo po svoje razlaga. Mi akcionarji smatramo za uspeh, kar smo doslej dosegli. Zlasti ko poznamo razmere med rojaki tu.

Prilичno živahno društveno življenje je pospešilo akcijo za nakup zemlje, kjer naj nekoč stoji naš slovenski center — ali pa morda kaj drugega? Videli bomo še, kakšne bodo potrebe in koliko bomo imeli v blagajni. Trenutno je važno to, da jo večina akcionarjev in darovalcev sklenila kupiti sedem akrov svetla s hišo v Horsley Parku in moramo ta svet čimprej izplačati. Prav vsi se seveda nismo strinjali, toda večina je glasovala za nakup in s tem je bilo pravilom Akcije zadoščeno.

Zemlja leži nekako v sredi slovenskih naselbin: 9 milj od Smithfielda, 5 milj od Fairfielda, 11 milj od Bankstowna, lahek je prihod iz St. Marysa, Blacktowna, Richmonda in od drugod. Cena je \$ 16,600. Na banki si bomo izposodili \$ 6,000 na sedem in pol obresti. V blagajni imamo \$ 9,000, en tisočak razlike upamo vsak po svojih močeh prispevati in to TAKOJ.

Zdaj imamo priliko, da pridemo do nečesa svojega. Zdaj narodna zavest ne trka več samo na raznežena srca, temveč tudi na denarnico. Bodimo Slovenci v besedi in dejanju, plačajmo, kar dolgujemo prednikom, sebi in potomcem! — Za Akcijo: Rudi Brežnik.

DAROVI, še ne objavljeni: \$ 50: Anton Požar; \$ 20: dr. Mihael Colja; \$ 10: E. Fretze, J. Urbas, E. Pantner, L. Košorok, A. Persič, A. Batič, A. Zelič;

\$ 9: V. Ovičaj; \$ 8: St. Petkovšek, A. Povše; \$ 7: J. Kovačič, A. Stariha; \$ 6.92: J. Potočnik; \$ 6: R. Trdny, F. Mavko; \$ 5: A. Lagoja; F. Terlikar, I. Bukarica, G. Antice, M. Locatelli, A. Bulovec, D. Grlj; \$ 4: L. Kos, J. Marinč; \$ 3: M. Berke; \$ 2: C. Skala, I. Goričanec, M. Golčman; \$ 1: G. Trpinec, J. Kostevec, M. Kogovšek.

S.D.S. AKCIJA ZA DOM

prijazno vabi na

VESELE KOLINE

V soboto večer 26. oktobra

ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON

Mi smo davi pujsa klali,
da koline bi prodali:
kdor ne pride, ne dobi,
vsak naj to zapomni si!

STANKO COFUTA — KDO VE ZANJ?

Išče ga brat, Selska cesta pri Ptuj. Stanko je domov zadnjič pisal z naslova: Glencoe West, W.A. Potem se ni več oglasil. Naj spet piše bratu, ker je zadeva zelo nujna. Kdor ve zanj, naj bo naprošen, da ga na ta oglas opozori!

S.D.S. AKCIJA ZA DOM

vljudno vabi na

MARTINOVANJE

v soboto zvečer 11. novembra

ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON

Za svetega Martina god,
vino teče v prazen sod,
če v bližini kje stojiš,
nekaj kapljic naloviš.

Na vprašanje: Kaj mislim o komunizmu? je rajni slovenski vodja slovenskih socialistov dr. Celestin Jelenc v Zborniku Sv. Slovenije leta 1965 odgovoril:

“Vsa zgodovina komunistične stranke v Jugoslaviji je grda. Od šestih tajnikov, ki jih je imela od leta 1920 do časa, ko je postal tajnik Tito, je enega ubila jugoslovanska policija, ostalih pet pa je bilo poklicanih v Moskvo in so bili tam likvidirani. — V takem ozračju je zrastle generacija komunistov, ki danes gospodari v Jugoslaviji. — Vsi smo ljudje. Tudi na naši strani se je med okupacijo zgodilo nekaj stvari, o katerih biraje videli, da se ne bi bile zgodile. Razlika pa je v tem: Kar je bila na naši strani neljuba izjema v podivjanem času, je bil pri komunistih premišljen sistem. Vsi smo grešni ljudje, komunisti pa so hudo delci. — Poleg šentjernejske noči, Hitlerjevih grozodejstev in Katyna bodo tudi Vetrin in kraška brezna po kočevskih gozdovih in pri Bazoviči ostala v zgodovini kakor v nebo vpijoči spomeniki nečloveštva in komunistične podlosti.”

Zgodovinsko pot do prve slovenske vlade leta 1918 je opisal v Svobodni Sloveniji dr. Tine Debeljak in svoj opis zaključil tako-le:

Prav v tem času pa je slovenska vlada naročila bivšemu prvemu in zadnjemu ministru na Dunaju, dr. I. Žolgerju, naj “v najkrajšem času izdelata temeljni ustavni načrt za bodočo **“s a m o v l a d o S l o v e n i j e”**. Ta je s pomočjo dr. H. Steske izvršil tak “ustavni načrt Slovenije”, ki je bil v 11. št. Uradnega lista (novembra) promulgiran kot “naredba celokupne vlade”. Dr. Brejce, ki je bil tedaj poverjenik za notranje zadeve in ki piše o tem, dodaja trditev: “Če bi se bil upravni ustroj Zedinjene Slovenije smatral samo za kratkotrajen provizorij, bi se ne bil razpuščal niti kranjski deželni odbor, niti izdelal Žolgerjev ustavni načrt” (Ob desetletju, 166).

Vse to bi vodilo v **politično avtonomno Slovenijo** v okviru skupne države.

K temu je vodil tudi sklep zaupnikov večinske stranke SLS, ki se je 21. novembra “izjavil za republiko, za kulturno individualnost slovenskega naroda in za njegovo svobodno odločitev glede položaja v državi na podlagi **p o p o l n e e n a k o p r a v n o s t i**” (Lončar, 123). Ti poslanci SLS so potem na seji Narodnega vječa v Zagre-

bu pred odhodom v Beograd glasovali za zedinjenje s Kraljevino Srbijo “s pridržkom.”

Tako je prva slovenska vlada v marsičem nakazala pravilno pot, po kateri naj se vrši razvoj — z odklonom centralizma k avtonomiji Slovenije, kar naj bi pripeljalo vedno bolj k federativni obliki.

V to pa je šla in bo šla lahko samo zategadelj, ker je 1. 1918 — prineslo **svobodo**, ki je slovenski narod tisoč let in več ni užival. **To je največje dejanje v zadnjem tisočletju in zgodovinar Milko Kos ga primerja samo še dvema v vsej zgodovini Slovencev: pokristjanjenju in prvi slovenski knjigi** (Zgod. 55).

In to prav zadnji čas, kajti nemški in avstrijski Velenemci so delali z vso gorečnostjo za združitev Nemčije in Avstrije; če ne cele Avstrije, pa gotovo dežel nekdanje Nemške zveze, med katere spadajo slovenske dežele. Po tem načrtu bi se habsburška monarhija iz dualizma preustvarila u unitaristično državo, nemščina bi postala jezik skupnih zadev in univerzitetnega učenja na vsem ozemlju monarhije, drugi jeziki kot npr. madžarščina, bi bili deželni jeziki skupaj z nemščino, — **ne pa slovenščina, ki je ta načrt sploh ne priznava!** Tako piše o tem načrtu prof. Zwitter (Nacionalni problemi v habsburški monarhiji, 1962, 196).

Že samo ta pomembnost — preprečitev načrta, ki je imel že l. 1914 za cilj prav to, kar je potem leta 1941 ukazal Hitler: “Napravite mi to deželo **“nemško!”**, daje dogodku **osvoboditve p r a v i c o** biti spominjan in proslavljen vsevdilj med nami. Naj bomo v domovini ali v zdomstvu in naj mislimo o njem kakor koli, eno je: tedaj so dobili **uso** do svojega naroda v roke državniki slovenske krvi, kakor so bili tisti naši predniki, ki so svoje kneze ustoličevali po staroslavni vzorni, resnično ljudski demokraciji, ki je postala zgled ameriškanski in evropski in seveda tudi krščanski. Kakor pred tisoč leti, bi tudi mi radi peli z njimi, zahvalno pesem, kot jo je rekonstruiral prof. dr. Ivan Grafenauer (Narodopisje Slovencev II, 33):

Čest i hvala Bogu vsemogotjemu,
iže stvoril nebo i zemljon,
da dal jest nam i našej dežele
knenz i gospod po našej volji.

Da: kneza in gospodarja po naši volji!

Z Vseh Vetrov

NAGAJIV POREDNEŽ je dobro zasolil v listu **THE AUSTRALIAN**, ki izhaja v Canberri za vso Avstralijo, tistim Avstralcem, ki še vedno težko vidijo narodnostno organiziranje novih priseljencev. Radi bi prepovedali snovanje klubov in društev pod imeni narodnosti: poljski, nemški, italijanski, slovenski in tako naprej. Hočejo, da bi se novi priseljenci takoj priključili avstralskim klubom in društvom in se čez noč asimilirali in integrirali. Omenjeni dopisnik jih je javno vprašal: zakaj se pa vaši predniki, ki so prišli v Avstralijo pred tolikimi leti kot prvi naseljenci, niso vrgli po prejšnjih Avstralcih, aboriginih? Zakaj so se začeli organizirati po svoje? Če se moramo mi po vas zgleovati, ki ste bili tu pred nami, zakaj ne vi po aboriginih, ki so bili tu davno pred vami?

TAKO HITRO KOT SONCE bodo v kratkem frčala nova letala od vzhoda proti zahodu, napovedujejo Amerikanci. To se pravi: kdor bo odletel iz New Yorka opoldne, bo pristal v San Franciscu ravo tako opoldne. Njegova ura bi sicer kazala neworški čas — razen če jo bo med potjo premikal — krajevne ure bodo pa kazale dvanajst. Če pa v San Franciscu ne bo pristal, ampak se vozil naprej okoli sveta, bo drugi dan opoldne pristal v New Yorku in se bo zlagal, če bo rekel, da je kar v zraku prenočil. Kako neki, ko noči niti videl ni?

"RAZLIČNOST MIŠLJENJA pomeni življenje, pomeni živahnost, zato moramo biti različnosti mišljenja veseli, ne pa se zaradi nje pisano gledati. Edinost v nujnih stvareh, svoboda v dvomljivih, ljubezen v vseh. To je staro preizkušeno načelo mirne in trezne krščanske skupnosti." — Tako je zapisal nekdo v v Ameriški domovini v koloni iz Kanade.

ROJAK VINCENC POVIRK, ki je iz Amerike obiskal domovino Slovenijo, piše v Ameriški domovini, da je v Mengšu slišal pridigo o turizmu. Najprej se je začudil nad takim predmetom za pridigo, potem je spoznal, da je dandanes taka pridiga na mestu. Glavna vsebina pridige je bila ta; veliko ljudi prihaja dandanes v Slovenijo iz tujega sveta. Kako se obnašajo? Nekateri prav čedno, drugi zelo nečedno. Kaj pa mi? Kar je dobrega, to posnemajmo! Kar je slabega, pa pustimo, da odnesejo tujci s seboj nazaj na svoje domove.

UREDNIK IN NAROČNIKI, kako izhajajo med seboj? Zgled naj pove. V Brooklynu, v državi New York, že mnoga leta izhaja katoliški tednik **THE TABLET**. Pred meseci je odstopil urednik, ki je imel list v rokah celih 25 let. Nastopil je nov urednik in je list v marsičem preuredil, kot je sam mislil: moderniziral ga je. Čez čas je pozval naročnike, naj mu pišejo, kako so s preuredbo zadovoljni. Mnogi so pisali. Eden na primer je pisal: Jaz sem odgovoren za duše mojih otrok, nočem, da bi brali tak list, kot ga zdaj izdajate. S tem pismom vaš list odpovedujem, nehaite mi ga pošiljati. — Drug je pisal: Jaz ne vidim v listu nobene spremembe, tak je kot je bil zadnjih 25 let. Vsa ta leta sem bil naročen, zdaj sem se pa takega lista naveličal. S tem pismom ga odpovedujem, nehaite mi ga pošiljati. — Je pač tako: kolikor glav, toliko misli. Tako je tudi pri nas, čeprav namesto misli pišemo MISLI . . .

MED MOŽEM IN ŽENO rad nastane nesporazum. Neka zakonska polovica je imela moža tako zelo pod škornjem, da je moral hoditi zanjo kupovat v bližnjo trgovino. Ker njegovemu spominu ni zaupala, mu je napisala na listek, kaj naj kupi. Nekoč je pa nekaj pozabila napisati, pa je zavpila za njim na cesto skozi okno: Kupi tudi posebej moko za ščurke! Mož se je začudil: Kaj, za ščurke posebej? Če nočejo jesti isto kot jaz, naj vse po vrsti hudič vzame!

V AMERIKI JE NEKDO NAPISAL debelo knjigo in jo za drag denar prodajal. Na 300 straneh je bilo nadrobno razloženo, kako naj v Ameriko pride resnično blagostanje, zadovoljnost, mir, medsebojno prijateljstvo in druge take lepe reči. Eden bralcev je knjigo ocenil tako: Pisatelj bi lahko vse to povedal v enem samem stavku: Vse tisto dobro bo v Ameriko prišlo, kadar bodo vsi Amerikanci pametni, vsi poštene, vsi ljubeznivi, vsi vsem naklonjeni, vsi vse radi imeli, vsi vsem odpuščali, vsi vsem dajali zgled pravega krščanskega življenja. Amen!

MARIBORSKE ŠOLSKE SESTRE imajo že 60 let svoje postojanke v Egiptu. V primorskem mestu Aleksandrija so letos to obletnico slovesno praznovali. Njihov prihod v deželo pred 60 leti je bil nemenjen zlasti slovenskim dekletom s Primorskega, ki so takrat hodile služiti za hišnice k bogatim

egiptovskim družinam. Sestre so jim nudile vsakovrstno pomoč in zaščito. Tistih prvotnih potreb danes ni več, slovenska dekleta že dolgo ne prihajajo v Egipt, sestre so pa še vedno dobrodošle. Njihov poklic danes je, da se posvečajo skrbi za siromašne domačine velemesta in okolice. Želijo si mladim sester in novih poklicev iz slovenskih krajev, da bi mogle svoje misijonsko delovanje v Egiptu še dolgo opravljati. Izdale so oklic na slovenska dekleta po vsem svetu: Pridružite se nam!

OD PRIHODA SLOVENCEV v sredo Evrope je letos minilo 1400 let. Naseljevati so se začeli leta 568, ko so Longobardi odšli v Italijo. Po nekaj desetletjih so zasedli ozemlje gor do Dunaja in daleč v Tirole na zahodu. Toda v poznejših stoletjih so izgubili tretjino svoje nekdanje posesti. Danes jim pripada le še 24.000 kv. kilometrov sveta. Članek v A.D. pravi k temu: Tisti, ki ne morejo pozabiti te velike izgube, naj pomislijo, da so mnogi močnejši in številnejši rodovi popolnoma izginili, da so ohranjena le še njihova imena, pa še to le v knjigi: Vandali, Goti, Longobardi, Huni, Obri, Franki . . . Vsi so izginili, slovenski narod se je pa ohranil skozi 1400 let. Razloga dovolj, da z optimizmom gledamo v bodočnost.

KAKŠNA TRETJA STRANKA poleg demokratov in republikancev se v Ameriki še pri nobenih volitvah ni mogla uveljaviti, dasi je bilo v teku zgodbine nekaj poskusov. Letos je pa videti, da "neodvisna stranka", ki jo je zamislil segracionist Wallace in v njenem imenu kandidira za predsednika, dobiva več in več tal. Vsaj do neke meje je temu vzrok naveličanost nad dosedanjimi političnimi sistemi. Ljudje si mislijo, zakaj ne bi poskusili s čim novim? Nihče seveda ne misli, da bo Wallace izvoljen, lahko pa zmeša uspehe volitev do take mere, da nobeden od kandidatov ne bo dobil dovolj glasov in bo tretja stranka ostala pri življenju in delu za naslednje volitve. Preden bo naša novembrska številka prišla na beli dan, bomo vedeli, kako in kaj.

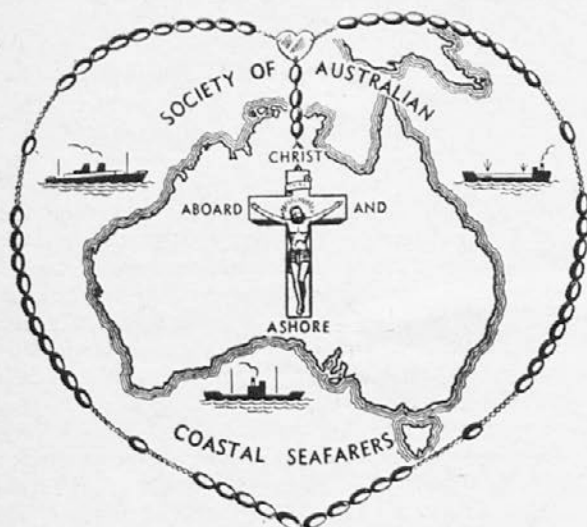
MISEL NA ZDRUŽENO EVROPO — v političnem smislu — je baje imel že grški filozof Hipokrates kakih 500 let pred Kristusom. O tem je predaval Ruda Jurčec v Argentini. Ideja je živela naprej in v raznih časih zgodovine spet in spet stopala na površje. V 19. stoletju so misel na "Pan-evropo" širili Francozi in Nemci, prav za prav njihovi filozofi znanih imen. V našem stoletju so se ideji pridružili nadaljnji misleci. Nastalo je "panevropsko gibanje". Leta 1923 je imelo to gibanje svoj kongres na Dunaju in na njem so izvo-

lili za prvega podpredsednika — Slovenca dr. Antona Korošca. Tudi po drugi svetovni vojni misel na Združeno Evropo ni umrla, trenutno je pa videti, da spi precej globoko spanje, gotovo pa ne nevzdradno.

VATIKANSKA DRŽAVA ima s papežem vred 1,815 državljanov. Med njimi je 24 otrok. Ima tudi 5 psov in 12 kanarčkov. Razteza se preko 108 akrov. Na tem temnem prostoru stoji 42 palačam podobnih poslopij, ki imajo skupno 10.000 sob in dvoran. Država ima lastno vojsko, gasilnico, hotel, ječo, pošto, elektrarno in železnično postajo. Prostor so našli tudi za športno igrišče in supermarket, pa še za telefonsko centralo. Na vrh vsega tega sta še zvezdarna in cerkev. Ta je za majhno število državljanov nekam prevelika, vendar je vsaj nekaj kratov na leto polna.

ZA POGOVORE PREKO TELEFONA nismo vsi ljudje enako vneti, tudi o papežih velja isto. Piju XI. so poslali iz Amerike v dar zlat telefon, pa ga je dal spraviti v vatikansko knjižnico med "staro šaro". Pij XII. je imel telefon rad, dejal je, da mu prihrani mnogo časa, ko potem ni treba sprejemati ljudi osebno. Na klice je odgovarjal: Tu Pacelli. Pavel VI. ima številko 3101. Prilično rad odgovarja. Vendar pa na vsak klic ne seže po telefonu sam, najprej pretehtajo klicarja na telefonski izmenjavi in če se jim zdi vreden, pokličejo papeža na številko, ki ni "javna". Na tisti klic se oglasi papež sam in pogovor steče. Vedo povedati, da papeža večkrat kliče kak prisojenec ali prevelik "modrijan", ki bi papežu samo dragoceni čas kradel. Takega ne pošljejo papežu na pogovor, če se jim le posreči klicarja pravilno "pretehtati."

BREZPOSELNOST V JUGOSLAVIJI daje Avstraliji priložnost za lepo število novih naseljenec, piše list za emigrante: THE GOOD NEIGHBOUR v Canberri. V Jugoslaviji je povsod videti krepke ljudi, ki so brez posla, naj pridejo v Avstralijo! Skušnja uči, da so Jugoslovani dobri delavci in pametni ljudje, gotovo tudi nadaljnji ne bodo drugačni. V nekaj mesecih pride v Canberro uradno zastopstvo iz Belgrada za tozadevne dogovore in podpise. Potem bo steklo, da bo kaj. Od leta 1970 naprej bo verjetno več ljudi prihajalo v Avstralijo iz Jugoslavije kot iz Italije! Prihajali bodo ne le Srbi in Hrvatje, pa tudi ne le Makedonci, kot trenutno največ prihajajo, ampak tudi — "others". Očitno med te "others" spadajo tudi Slovenci, ki jih THE GOOD NEIGHBOUR po imenu menda še ne pozna . . .

KOTIČEK NAŠIH MALIH

KOTIČKOVA ANICA PIŠE LEPO ZGODBICO

Dragi otroci: — Sedaj že nestrpnost pričakujete prihod slovenskega g. škofa. Pa naj vam še jaz povem povestico o škofu in majhnem dečku, ki bi rad šel k birmi, pa ni imel botra.

Fantku je bilo ime David in živel je v majhni vasi v hribih. Mama je delala v mestu, očeta pa ni imel več. Rad bi šel k birmi. Šele zadnji dan se je spomnil, da imajo vsi otroci botre in botrice, samo on še ne. Hitel je prosit od hiše do hiše, da bi mu bil kdo za botra, pa so povsod rekli, da je že prepozno, so vsi že drugim obljubili. Škof je bil že v vasi. Sicer David ni trdno verjel, da je to pravi škof, ker ni imel ne palice ne škofovske kape. Pa bo že menda pravi.

Ponoči David ni mogel spati. Bil je preveč žalosten. Najrajši bi umrl, potem bi marsikoga pekla vest, da ni hotel biti za botra. Sredi noči mu je nekaj šinilo v glavo. Škočil je iz postelje, se hitro oblekel in tekel proti župnišču. Pobral je kamen in ga vrgel v okno škofove sobe. Vedel je, kje škof spi, ker je bil mašni strežnik.

Škof je odprl okno in pogledal ven. Vprašal je, kdo je vrgel kamen.

„Jaz, David“, je odgovoril deček.

„Zakaj pa mečeš kamenje v moje okno?“

„Rad bi vas vprašal, če me lahko birmate brez botra.“

Škof se je začudil, poslušal je Davidovo zgodbo in nazadnje rekel:

„Le pojdi spat, jutri boš imel botra.“

Drugi dan je David stregel pri veliki maši in škof je bil pravi. Nosil je veliko palico in visoko kapo. Ko je prišel čas za birmo, so se birmanci in botri razvrstili pred škofom, David se je pa poln skrbi oziral na škofa. Mogoče je pozabil na svojo obljubo. Davidu so solze prišle v oči in tekale po licih.

Naenkrat ga nekdo prime za ramo. David se ozre in vidi, da za njim stoji škofov šofer. Takoj se je tudi škof približal in dal Davidu birmo. Zdaj je bil David spet vesel, pa kako!

Po končanih obredih je bil tudi David povabljen na obed skupno s škofom. Škof ga je mnoge reči vprašal, tudi to, kaj bi rad bil, ko bo velik. David je rekel, da ne ve, nazadnje je pa le rekel:

„Mogoče bom škof, še bi bilo vam prav.“

Škof je odgovoril:

„To je veliko, ali pa malo, kakor kdo vzame.“

Potem je škof vprašal, če bi hotel iti v mesto in tam hoditi v šolo. O, to je pa David rad potrdil, saj je bila v mestu njegova mama.

Tedaj je prišel škofov šofer, Davidov boter, in mu dal svojo zapestno uro. Bila je srebrna. Kmalu je David res šel v mesto in je bil blizu matere. Škof pa menda ni postal, ali pa mi tega ne vemo, ker je zdaj te zgodbe konec.

Ringwood, Vic. — Dragi Kotičkarji: — Ne morem dosti pisati zato, ker se učim vlogo za igro. Povem samo, da sem zelo vesela, ker bom šla k sveti birmi. Bomo imeli tukaj slovenskega škofa. Tudi moja sestrčina Živka gre k birmi in več mojih prijateljic iz slovenske šole. Gospodu škofu želimo prijetno bivanje med nami in mu kličemo: DOBRODOŠLI! — **Eda Tomažič** in vsa Slomškova slovenska šola v Melbournu.

Tallarook, Vic. — Dragi kotičkarji: — Upam, da se vsi počutite dobro zdaj, ko imamo počitnice. Seveda, šola nas utruja, pa je koristna za takrat, ko bomo odrasli. Kdo bi ne bil ponosen na lepi dan 21. julija v Kew? Jaz sem bila zelo ponosna, ker je g. nadškof prišel blagosloviti našo cerkvico, ki je slovenska. In tudi kip škofa Baraga. Meni je pozneje g. nadškof dal roko. Bila sem zelo presenečena in srečna, ker tega nisem pričakovala. Potem smo šli tudi obiskat naše dobre slovenske sestre, ki meni in sestrici delajo narodno nošo. Za sedaj končam, morda se še drugič oglasim, če Bog da, bom živa in zdrava. Zelo lepo bi bilo, če bi še drugi pisali v naš Kotiček. — **Elizabet Martin.**

SVETI PETER JE BIL LEVIČAR

Pepe Metulj

PATER UREDNIK MI JE TELEFONIRAL, da bo dal napisati nad tem mojim prispevkom tako: ALI JE BIL sveti Peter levičar? Jaz pa tega nisem dovolil. Zame ni nobenega dvoma, da je bil levičar. Zato sem moral tele vrstice pripisati član-ku in če jih p. urednik ne bo dal v tisk, sva opravi-
la za zmerom. Tega se bo gotovo ustrašil.

Če pravim, da je bil levičar, ne mislim kakšne politike ali kot se tako rado reče: ideologije. Ho-čem samo reči, da mu je leva roka bolj služila za delo in druge reči, desna je pa bila za levico. Le-
vičarji pišejo z levico, udarjajo z levico in zdi se mi, da tudi šivajo z levico. Tak levičar je bil sveti Peter, ali pa levičnik, če hočete. Naš Pravopis pozna obe besedi.

Kako pa jaz to vem, boste vprašali?

Spomnite se, kako je bilo v vrtu Getzemani ti-
sto noč, ko so prišli nad našega Gospoda s koli in bakljami, kaj je naredil sveti Peter. Izdril je meč in odsekal enem hlapcu uho in tistemu je bilo ime Malh. Jezus je potem odsekano uho nazaj po-
ravnal, pa to ni za moj spis nič važno. Važno je samo to, da se bere: odsekal mu je **desno** uho.

Jaz sem že večkrat razmišljal, kako je prišlo do tega, da mu je odsekal desno uho. Takole mi tečejo misli. Malh je gotovo z drugimi hlapci in vojaki silil v Kristusa in apostole, pa mu je Peter zastavil pot z mečem. Ni močno zamahnil, zakaj tedaj bi mu napravil kaj več, ne samo uho odsekal. Lahko pa tudi, da je Malh meč precej odbil in je

njegov udar zaneslo samo na uho. Pa to ni glavno vprašanje v zadevi Petrovega levičarstva.

Tako vam povem. Če bi bil Peter zdril meč in udaril z njim z desno roko, bi kvečjemu zadel le-
vo uho, ne pa desno. Ne verjamem, da bi bil Pe-
ter udaril po Malhu, ko bi bil ta od njega proč obrnjen. Zahrbten Peter ni znal biti. Le zamislite si, kako je to moralo biti. Kako bi mogel Peter okoli Malhove glave z mečem zadeti desno uho, če bi imel meč v svoji desni? Ker ga je pa imel v levi, je prav lahko oplazil po desnem Malhovem ušesu. Tako sem jaz preštudiral to zadevo in sem prepričan, da drži.

In tudi to zatrdim, da je sv. Janez nalašč za-
pisal tako natanko, kateri uhelj je bil odsekan Malhu. S tem je hotel povedati za vse čase, da je bil sv. Peter levičar in je levo roko rabil za razna opravila. Preden sem se odločil o tej zadevi napisati, sem spraševal in tudi v sveto pismo po-
gledal, kako drugi razlagajo, pa nisem našel nič razlage. P. urednik mi je rekel, da je sv. Janez tako zapisal z namenom, da bi bralci lažje verjeli vse njegovo pripovedovanje, ko bi videli, kako na-
tančen je. Tako lahko piše samo človek, ki je bil sam zraven in je sam vse videl.

Ne vem, koliko ima p. urednik prav, jaz se držim svoje razlage. Janez je hotel le to povedati, da je bil Peter levičar. Saj to ni nobena sramota za Petra. Bi tudi ne bila, če bi bil Pavel VI. levi-
čar. Zanimivo pa je, tako se meni zdi. Če bi bil Pavel VI. levičar, bi gotovo o tem pisali razni čas-
niški poročevalci, bilo bi zanimivo. Tak "reporter" je bil sv. Janez, zato je omenil tudi to zanimivost in jaz mu dajem priznanje. Zato sem to napisal.

P. urednik naj se kar svojega drži, če tako ho-
če, samo nikar naj ne bo nevoščljiv, če tudi jaz, Pepe Metulj, razlagam evangelij, pa po mojih mi-
slih še bolje kot on.

NA VATIKANSKEM ŠPORTNEM igrišču je tudi prostor za balinanje. Celo nekateri kardinali pridejo igrati. Najboljši balinar je kardinal Testa. Leta 1944 je balinal v Jeruzalemu s kardinalom Roncallijem, ki je bil takrat nuncij v Turčiji. Zmagal je Testa. Roncalli mu je hotel vrniti v Ri-
mu, ko je bil že papež Janez XXIII. Kardinal Testa je sprejel papežev klic na korajžo in sta šla. Papež Janez je bil edini med papeži, ki se mu je hotelo balinirati. Začela sta dobro, pa se je hitro vi-
delo, da papež ne zna več. Po nekaj poskusih je Testa vrgel kroglo v stran in rekel: Nehajva, saj veste, da kak kardinal ne sme zrasti nad papeža, niti pri balinanju se to ne spodobi.

St. Albans. — Ko bodo MISLI imele te vrstice, bo že med nami naš slovenski škof Janez Jenko. Iz srca mu kličemo tudi mi mladi: dobrodošli med nas! Zelo smo veseli, da bo lahko obiskal tudi St. Albans. Upamo, da se bomo Slovenci zbrali v ve-
likem številu, tudi tisti, ki drugače nimajo časa. Pepe Metulj piše: Mogoče ne boste verjeli. Jaz prav rada verjamem, saj bi tudi sama pisala taka pisma, pa je res, da moramo odpustiti in se imeti radi kot bratje in sestre. Zdaj nekaj od naše Jo-
žice. Bila je na duhovnih vajah ali "retreatu" in je šla k spovedi. Pater ji ni dal nič nauka (saj je v retreatu dosti naukov slišala — ur.) in je na vsak njen greh samo rekel: dobro! Jožici ni šlo v glavo in je vprašala mamo, kako more pater njene grehe hvaliti. Mama ji je rekla, da pater ni hvalil njene grehe, ampak Boga in njo, ker se je lepo in skesano spovedala. Bog daj, da bi tudi na škofovem misijo-
nu veliko ljudi opravilo dobro spoved, potem bo naš škof lahko rekel: Hvala Bogu in ljudem! —
Majda Uršič.

Misli, October, 1968

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Naslov: 66 Gordon Street, Paddington,

N.S.W. 2021.

Službe božje

Nedelja 13. oktobra (druga v mesecu):

WOLLONGONG, (St. Francis H.) ob 10. do-
poldne

Paddington, St. Francis, ob 2:30 popoldne

Nedelja 20. okt. (tretja):

Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30

Canberra, katedrala, ob 10. dop.

Nedelja 27. okt. (četrti):

Sydney, St. Patrick, ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:30

Petek 1. novembra, VSI SVETI,

zapovedan praznik.

Sydney, St. Patrick, ob 8. zvečer

Sobota 2. nov.: VERNE DUŠE

Sydney, St. Patrick, ob 8. zvečer

Nedelja 6. nov. (prva):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30

Croydon Park, sv. Janez, ob 10:30

Nedelja 13. nov. (druga):

Sydney, St. Patrick, ob 10:30

WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4.45

K MOLITVI ZA DOMOVINO

Krožek Slomšek-Baraga spet vabi k molitvi za domovino v znani kapelici sv. Franciška v Paddingtonu v nedeljo 13. nov. ob 2. popoldne.

Zaradi misijona in birme drugo nedeljo v oktobru nismo imeli molitvene ure. November je posvečen spominu na rajne — koliko grobov na pokopališčih v domovini nam izjavlja prijazne spomine! Vsak krščanski grob obenem napoveduje vstajenje. Naša molitev naj bo tudi posvečena vstajenju domovine iz sužnosti pod komunizmom!

EVANGELIJ ZA DAN VERNIH DUŠ

Tisti čas je Jezus rekel judovskim množicam: Resnično, resnično, povem vam: Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Sinu božjega, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli. Kajti kakor ima Oče življenje sam v sebi, tako je dal Sinu, da ima življenje sam v sebi. In dal mu je oblast, da sodi, ker je Sin človekov. Ne čudite se temu: kajti pride ura, v kateri bodo vsi, ki so v grobeh, zaslišali glas Sinu božjega: in kateri so delali dobro, bodo vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k obsodbi. (Janez \$ 5,25 — 29)

PEVCI, POZOR!

Po nekaj tedenskem premoru bo mešani pevski zbor zopet začel z rednimi vajami v petek 8. novembra ob 7:30 zvečer v Villawoodu (kot dosedaj). Pridite vsi in še nove pevce in pevke pripeljite, da bo zbor narasel. Pripravljali bomo božični pevski program.

Za vso vašo dosedanje požrtvovalnost, ki ste jo kazali z rednim prihajanjem k vajam, se vam iskreno zahvaljujem. Bog naj vam povrne vse žrtve, ki so s tem združene. Prosim vas pa tudi, da naprej vztrajate. — P. Valerijan.

POZOR NA PRAZNIK!

VSI SVETI — petek 1. novembra. Zapovedan praznik! Svete maše bodo povsod tudi zvečer. Za Slovence pri sv. Patriku v Sydneyu ob 8. zvečer. Kdor ne more priti, naj gre k avstralski maši v bližnjo cerkev!

PAPEŽ PAVEL VI. je med svoje mnogotere izjave dal zapisati tudi to: Vsak katoličan mora biti misijonar. Želja po širjenju vere mora biti danes znak vsakega kristjana. Naj se nihče ne boji, nihče ne bo brezbrizen, nihče nedelaven, nihče naj ne živi na račun drugih. Nasprotno, vsakdo naj se po svoje trudi — z molitvijo, živo besedo in denarnimi darovi — vsakdo naj sodeluje pri misijonski delavnosti Cerkve in njenih misijonarjev.

K NAM V AVSTRALIJO je prišel iz Kopra škof Janez, v Ameriko pa mesec prej iz Maribora Bishop Māx. Tako ga je na kratko krstil rektor narodnega svetišča v Washingtonu g. McDonough, ki se je že pred več leti srečal z njim v Sloveniji in sta od takrat prijatelja. Razumljivo! Kako naj kak McDonough izreče priimek Držečnik — saj bi si prej jezik polomil. Nasprotno pa Slovenec ob imenu McDonough. Saj pa tudi z "našim" škofom ne pojde vse gladko. Najbrž bo za Avstralce kar Bishop John ali pa Bishop Dženko . . .

ALI JE BIRMA RES NEKAJ VELIKEGA ?

1. Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek, je postavil **sedem** sv. zakramentov. Eden do njih je **sveta birma**. Po zakramentih nas Bog dviga k sebi in nas pripravlja za novo življenje pri Njem po naši smrti.

2. Prvi zakrament je sveti krst. Ko nas oblije krstna voda, postanemo **otroci božji** in dobimo pravico do življenja pri Bogu v nebesih, ko bomo umrli. Pri sv. krstu postane naša duša svetišče božje. V njej se naseli sama presv. Trojica: Oče, Sin in Sveti Duh — en sam Bog.

3. Pri sv. birmi pozneje, ko smo že nekoliko odrasli, pride v našo dušo še **posebej Sveti Duh** in nam prinese posebne darove. Potrdi na novo, da smo res otroci božji, naredi pa iz nas še **vojake Kristusove**. To je za nas nova odlika, **ново potrjenje**. Zato se sveti birmi po latinsko in tudi po angleško reče: CONFIRMATION. Hrvatje pravijo: potvrda.

4. Vojaki Kristusovi postanemo zato, da se bomo zoper skušnjave in zapeljevanja v greh. Otroci po krstu še nima takih skušnjav, ko doraste do šolskih let, se pa skušnjave že kažejo. Za boj proti skušnjavam mu je treba orožja, tega mu prinese Sveti Duh pri birmi.

5. **Orožje za boj** (duhovni) so posebni darovi Svetega Duha. Sedem jih je. Dar modrosti, dar umnosti, dar sveta, dar moči, dar vednosti, dar po-poznosti in dar strahu božjega.

6. Apostoli Kristusovi, ki jih je bilo 12, so bili prvi, ki so prejeli zakrament svete birme. Prejeli so ga naravnost od Kristusa, ki jim je poslal Svetega Duha. Prišel je Sveti Duh tako, da so mogli njegov prihod slišati in videti. Slišali so ga kakor šum močnega vetra, videli so ognjene plamenčke nad glavo vsakega apostola posebej. Tudi Jezusova Mati Marija je bila med njimi.

7. To se je zgodilo deseti dan potem, ko je Jezus odšel v nebesa. Bil je **binkoštni praznik**, petdeseti dan po Jezusovem Vstajenju. Še zdaj vsako leto na tisto nedeljo praznujemo binkošti, po angleško PENTECOST. Angleška beseda je iz grškega jezika in tako tudi slovenska. Po naše pomeni: PETDESET.

8. Apostoli so dobili pravico dajati zakrament sv. birme drugim kristjanom, ki ni prišel nanje Sveti Duh naravnost od Jezusa. **Birmovali** so take, ki so poprej pri krstu postali kristjani. Ko so pa apostoli pomrli, so delili zakrament sv. birme **škofje**, ki so nasledniki apostolov. Z dovoljenjem vrhovnega škofa, sv. očeta papeža, lahko sv. birmo deli tudi duhovnik, ki ni škof.

9. Škof ali duhovnik deli sv. birmo tako, da

položi birmancu roko na glavo, ga na čelu mazili s krizmo in izgovarja besede: **Zaznamujem te z znamenjem križa in te potrdim s krizmo zveličanja v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha**. Potem ga narahlo udari po licu v opomin, naj bo pogumen vojak Kristusov in naj ga ne bo sram živeti kot dober kristjan.

10. Krizma je oljčno olje, ki mu je primešan balzam. Škof posveti krizmo za uporabo pri krstu in pri birmi vsako leto na veliki četrtek. Na koncu birme dá škof še svoj poseben blagoslov vsem birmancem skupaj. Zato pred tem blagoslovom birmanci (in botri) ne smejo oditi.

11. Birmance in birmanke privedejo pred škofa botri in botre. Medtem, ko škof birmuje, drže desno roko na rami birmanca ali birmanke. To je znamenje, da svoje birmance sprejemajo v svoje varstvo kot duhovne otroke. S tem si nalože dolžnost, da birmanca z besedo in zgledom navajajo k lepemu krščanskemu življenju.

12. Po vsem tem lahko razvidimo, da je sv. birma res nekaj velikega. Res je, da tudi brez nje moremo priti v nebesa, vendar bi ne bilo prav, če bi kdo ne hotel iti k birmi, ko je že dovolj velik zanjo. S tem bi pokazal, da se ne briga za darove Svetega Duha, ki mu jih birma ponuja.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Mark Andrej Žizek, Guildford. Oče Ivan, mati Maryann L. Beckman. Botrovala sta Sigfried in Ema Truppe — 4. 8. 1968.

Toni Josip Grlj, Botany. Oče Drago, mati Marija r. Brala. Botrovala Ivan in Marija Žič — 4. 8. 1968.

Jože Pavel Križnik, Cabramatta. Oče Drago, mati Ana Helena r. Halkiw. Botra Pavel Kulja in Marija Halkiw — 17. 8. 1968.

Frank Burjan, Croydon. Oče Karlo, mati Matilda r. Martinčič. Botrovala Mir Svržnjak in Ela Brzica — 17. 8. 1968.

Marjetica Bolko, Yagoona. Oče Bruno, mati Lidija r. Venika. Botrovala Stanko in Marija Slokar — 25. 8. 1968.

Antonella Širec, Warrawong. Oče Alojzij, mati Dragica r. Želežic. Botrovala Marijan in Margaret Hatežič — 15. 9. 1968.

NEW SOUTH WALES

Concord. — Ali ste že slišali tisto najbolj novo novico iz Egipta? V neki piramidi so našli sliko moža, ki ima strašno velika ušesa, pa zelo majhna usta. Videlo se je, da je bila nekoč okoli njega še druga slikarija, pa jo je zob časa izbrisal. Če bi bila še druga slikarija vidna, bi se najbrž hitro vedelo, kaj ta mož s tako velikimi ušesi in tako majhnimi usti predstavlja. Tako kot je, so pa učenjaki zagledani v sliko ugibali, kaj naj bi bilo. Eden je rekel, da je imel mož v otroških letih hude starše, ki so mu ušesa tako nategnili, ust pa ni smel odpreti, zato so ostale tako majhne. Drug je dejal, da je imel hudo ženo, moral je samo poslušati in ubogati, zato so mu ušesa tako zrasla. Tretji je pokimal in rekel, da imata morebiti oba prav, on pa da bo to po moderno povedal. In je rekel: Vesta, ta slika pomeni — DIALOG. To je dokaz, da so stari Egipčani že poznali dialog in so ga tudi znali naslikati. Če hočeš voditi dober dialog, moraš veliko poslušati, pa malo govoriti. Posebno še, kadar je več ljudi zbranih za dialog, ne samo dva. Kadar eden govori, morajo vsi drugi poslušati in se učiti, ali pa bodo kmalu padale bombe. Meni slika iz Egipta ni bila potrebna. Ko grem med ljudi, sploh veliko poslušam, govorim pa komaj kaj. Če se mi zato ušesa kaj nategujejo, usta pa skupaj lezejo, ne vem še za enkrat. Pa tudi če, saj moje slike gotovo ne bodo postavili v kakšno egiptovsko piramido. — **Pepe Metulj.**

Glebe. — Svetovno znani kirurg Barnard, ki presaja človeška srca, je tudi mož molitve. Vsi v družini molimo, tako je izjavil vsemu svetu. Pa tudi če sem sam, na primer v letalu, molim, ali pa kadar čakam na avtobus. "Moj pogovor z Bogom je zelo preprost. Boga prosim v prvi vrsti, da bi mogel učinkovito opravljati svoje delo. Izročam mu v varstvo svojo družino. Nekateri mislijo, da bi človek v mojem poklicu bolje opravljal delo, če bi bil neoženjen. Toda družina je steber družbe in nadaljevanje nas samih. Otroci so pa najlepše darilo, ki ga nam more dati življenje." — Tudi njegove drugačne izjave so zanimive. "V mojem življenju se ni nič spremenilo, odkar sem presadil prvo srce. Nič nisem bogatejši, razen z nekaj spo-

mina vrednih doživetij. Imam pa več obiskov in pisem, ki ne morem na vse odgovarjati. Ponavljam z Davidom: Gospod je moj Pastir in nič mi ne manjka..." — **Peter Bizjan.**

VICTORIA

Culfield. — Naložena mi je bila pokora, ki me je hudo prizadela. Pomen te besede me že nekaj dni vztrajno zasleduje in me budi iz že tako rahlega spanja. Razčlenjujem pomen besede "pokora". Staršna beseda je. Najprej sem mislila na pokoro, ki se ji tudi lahko reče kazni. Dobijo jo hudo delci pred sodiščem. Potem na lažjo, ki zadene v šoli nemarnega učenca, in še na blažjo, ki jo doma nalože starši porednemu otroku. Pa še na eno pokoro sem mislila. Včasih potoži trpeča mati nad otrokom: samo za pokoro si mi! Končno ne morem mimo tiste vzvišene pokore, ki jo dobi grešnik pri dobro opravljeni spovedi, pa mora seveda obljubiti poboljšanje. In ko imam v mislih besedo "spoved", boste razumeli, da to ni taka spoved, kot se včasih sliši iz ust prepirljivih sosed: o, dobro sem jo izpovedala! — Čas je, da povem, zakaj toliko tuhtam o pokori. Nehote sem v nekem pismu p. uredniku zapisala, da imam zdaj dosti časa, ko sem upokojena, naj se mi ne opravičuje za neko "nadlegovanje". On je pa menda vzel to za samohvalo ali celo za baharijo, pa brž nazaj: Če je pa tako, in ko vem, da vam pero dobro teče: pišite, pišite! Naj bo za pokoro! — Vidite, tako pokoro sem dobila. In ta me zdaj grize in me bo vse življenje. Kaj naj storim? Ne vem, kaj bi pisala za MISLI, nič mi ne pride na misel. Najrajši bi se skrila v kakšen kot, da bi me p. urednik ne mogel najti, pa ne vem, kje je takšen kot. — **Marija Persič.**

PRIPIS UREDNI. — Začeli ste dobro! Naložena pokora izvršena. Tudi urednika ste "dobro izpovedali". Vsa čast! Zdaj pa le poiščite tisti kot, ki še ne veste, kje je. Ko ga najdete, si denite na mizo papir, vzemite pero v svojo desno roko in — nadaljujte! Nič več za pokoro, ampak za — poboljšanje!

Bentley. — Prav rada sem ob ugankah in križanki spet preizkusila svoje možgane, če še delujejo. Pošiljam pa tudi sama eno uganko, ki se je spominjam še iz dekliških let. Ne vem več, kako so si ljudje z njo trli možgane. Jaz jo bom za nas ljudi tudi rešila, da me ne bo kdo obdolžil krivosti, češ da hočem koga mučiti. Uganka je taka: Stoji grad, ki ni grad. Pred gradom raste drevo, ki ni drevo. Na drevesu čepi ptič, ki ni ptič. Iz gradu pride duhoven, ki ni duhoven. Pobere kamen, ki ni kamen in ga vrže v ptiča, ki ni ptič. — Kdor od vas hoče sam ugibati, naj zdaj zamiži. Kdor pa noče, naj bere: Stoji samostan, pred njim raste konoplja. Na konoplji čepi netopir. Iz samostana pride menih, pobere opeko in jo vrže v netopirja. — Ali ni uganka dobra? Jaz pravim, da je. Zdaj pa še drugi kakšno pošljite, da bo ugrabala podpisana — **Francka Štibilj.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Ob mislih na prihod slovenskega škofa v Avstralijo sem napravila preprosto pesem in upam, da je vredna objave v MISLIH.

Slovenski rod — junaški rod,
ne bo te uničil zlobe brod
Slovenski rod — pogumni rod,
svoj kruh si služiš vsepovsod.
Slovenski rod, ponosni rod,
lep jezik dal ti je Gospod.
Slovenski rod, nadarjen rod,
velikih mož ti dal je Bog.
Slovenski rod, veseli rod,
je lepo petje naokrog.

Slovenski rod — nesrečni rod,
razgubil si se v zemlje krog.
Slovenski rod, ves razkropljen,
zberimo brž se v čredo vsi,
ko tu med nami zaželen,
slovenski škof se zdaj mudi!

Slovenka

IZLET S.D.S. V SLOVENIJO

Matija Okorn

PO VEČMESEČNEM PRIPRAVLJANJU in razgovorih o lepi Sloveniji se nas je zbralo 63 za naše prvo grupno potovanje v staro domovino. Odleteli smo 1.6.68 ob 13. uri in po 25urni vožnji prispeli v Ljubljano.

Prijetna vožnja in dobra postrežba nam je še Misli, October, 1968

bolj skrajšala čas potovanja.

Sprejem na letališču Brnik je bil zelo pri srčen. Razkropili smo se po svojih domovih in se delno sestali 17.6. za skupno potovanje po Sloveniji. Obiskali smo Pohorje, Veliko Planino, Begunje, Brezje, Bled, Vrščic, Trento, Gorico, Portorož, Škocjansko in Postojnsko jamo. Slovenija je res prekrasna dežela, ki ji skoro ni para po lepem zelenju in čistoči.

Drugo naše skupno potovanje je bilo 7dnevno od 1.7. v Rim in okolico, Firenze in Benetke. Ob tej priliki smo imeli sprejem pri sv. Očetu — kot skupina Slovencev iz Sydneya. Ogledali smo si zgodovinske znamenitosti teh mest pod strokovnim vodstvom.

Tretje večje potovanje smo naredili 30.7. 4 dnevno na Koroško, Grossglockner, Dolomite in sv. Višarje. Pot nas je vodila mimo lepih jezer v visoke hribe do 2400 m n.m. po lepi auto cesti. Imeli smo res prekrasen razgled po zasneženih gorah. Lepo vreme nas je tudi spremljalo med divjimi dolomitskimi gorami.

Vsa potovanja so potekala po programu, ki smo ga napravili že v Sydneyu. Vodstvo, oskrba in prevoz je bilo dobro urejeno. Posamezno smo še potovali po Evropi tako, da so nekateri še obiskali Francijo, Španijo, Nemčijo in celo Švedsko.

Obsejni promet med Slovenijo, Italijo in Avstrijo je zelo velik. Gostinstvo je prilično na visoki ravni in večinoma so cene primerne. Svojci so nas mnogo izpraševali za posameznike, ki se jim ne javljajo. Posebno nekaj primerov je, da se ne javljajo niti enkrat letno staršem, Zelo zaželeno je, da pišete čim več svojcem v domovino o sebi in o Avstraliji nasplošno. Tam zelo malo vedo o gospodarski in politični strukturi Avstralije.

Mi smo letos potovali z grupnim popustom. V bodoče bi lahko popust povečali, če se nas pravočasno nabere dovolj, da bi leteli s posebnim letalom in še bolj znižali ceno. Dobro bi bilo, da organiziramo tudi svojce za obisk v Avstralijo v grupnih potovanjih, da bodo stroški njihovega obiska tukaj čim manjši.

Za informacije o letošnjem ali bodočem potovanju v Evropo ali kaj sličnega se lahko obračate na podpisanega.

Matija Okorn
69 Hilltop Rd.
Merrylands 2160
N.S.W.

PRIPIS: Starši naslednjih prosijo, naj jih opozorim, da doma težko čakajo na glas od njih:

Janez Vošpernik naj piše očetu v Ljubljano. Vinko Kern, baže v Brisbanu, naj piše materi v Kranj. Brata Ivan in Slavko Cizej naj se javita materi, že vesta, kje je. Fanta sta baže v Sydneyu.

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

**UNIVERSAL
RECORD CO.**

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PODJETJE ZA POHIŠTVO, CANBERRA

JANEZ TADINA

9 Collins Street, Quenbeyan, N.S.W. 2620

Priporoča se rojakom za naročila za vsa-
kovrstno pohištvo v dnevnih sobah, spalnicah,
kuhinjah in podobno.

Phones: Qbn. 1102.

After Hours: Canb. 49 8162

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIŽEK

"GRANVILLE"

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.

Guildford, N.S.W.

Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"

Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

Tel.: 632-4433 — 632-0349

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporoča rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

NAJCENEJŠE POTOVANJE

- Z ladjo: MELBOURNE — GENOVA
(izven sezone) \$ 350.00
Z letalom: skupine AVSTRALIJA — RIM
— AVSTRALIJA \$ 781.00
Z letalom: skupine AVSTRALIJA —
LJUBLJANA — AVSTRALIJA \$ 798.90

SREDI APRILA 1969

polet okoli sveta preko Amerike od \$ 783
naprej

Videli bomo: Wellington — Tahiti —
Balboa-Cristobal (Panama) — NEW YORK
— Southampton — Rotterdam — Bremenha-
ven — London — Belgijo — Luxemburg —
Italijo — Švico — Avstrijo — Nemčijo —
Francijo.

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vokal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002

PHOTO STUDIO NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno
nove poročne obleke.

Odprto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona:
41-5978. Izven ur: 44-6733

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney

Tel: 26-1134

★ Urejuje rezervacije za potovanje po morju in zraku

★ Nudi možnost dolgoročnega odplačevanja na nizek depozit

★ Izpolnjuje obrazce za sklepanje zakona, razne prošnje in tako dalje.

★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas lahko obišče in vam pomaga v raznih problemih.

OBRAČAJTE SE NA NAS!

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okolici za pričeske, ondulacije, kodranje, barvanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon odprt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo

\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

SLOVENSKI KROJAČ

MARTIN

JANŽEKovič

IZDELUEM OBLEKE
VSEH VRST: poročne,
športne itd. Natančno po
vaši želji. Velika izbira
angleškega blaga. Prodaja
raznih tekstilnih potrebščin.

125 KING ST.,
NEWTOWN, SYDNEY

Kličite čez dan ali

zvečer: 51-6513

**ZA POTOVANJE V SLOVENIJO
PO NAJNIZJIH CENAH**
se obrnite na **TURISTIČNO AGENCIJO**

"PUTNIK"

245 Gertrude St. (vokal Smith St.)
FITZROY, Melbourne, Vic.

(P. NIKOLICH, IVANKA ŠKOF)

Naša agencija ureja vse vrste potnih dokumentov ter avionske, ladijske in železniške listke.

Z LADJO Melbourne - Ljubljana \$345.00

V OBE SMERI \$728.80

Z LETALOM Melbourne - Ljubljana \$587.90

V OBE SMERI \$1116.30

V SKUPINAH:

Melbourne - Roma in nazaj \$781.40

Informacije po telefonu 419-1584.

Po urah 415-978 ali 44-6733

BOŽIČ JE TU

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKE

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001. TELEFON 87-3854

Božič je pred vrati! Pohitite z naročili! Garantiram, da vsak paket vsebuje samo prvovrstno... blago. V cenah paketov je vključena in všteta tudi carina, ki je v Trstu vnaprej plačana, tako da bodo Vaši doma resnično dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristrčneje in topleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa.

Če želite poslati na isti naslov več kot en paket, Vam svetujem, da pošljete en paket na enega člana družine, recimo očeta, drugi paket na mamo, tretji pa na sestro ali brata ali starega očeta itd.

Vsi paketi so standard paketi, vsled tega ne morem vpoštevati nobenih sprememb. Edino, kar lahko predlagate, je, da bo v paketu sladkor v kristalu namesto sladkorja v kockah in makaroni namesto spagetrov.

Ob enem z naročilom pošljete Money order. Gotov denar tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter). Prejšnji cenik je razveljavljen.

PAKET ŠT. 1:
1 kg. kave Santos Prima
1 kg. čokolade
1 kg. kakao

2½ kg. \$ 7.00

PAKET ŠT. 2:
2 kg. kave Santos Prima
1 kg. sladkorja v kockah

3 kg. \$ 8.00

PAKET ŠT. 3:
1 kg. Santos Prima
2 kg. sladkorja v kockah
1 kg. čokolade
1 kg. kakao

3 kg. \$ 7.00

PAKET ŠT. 4:
1 kg. sladkorja v kockah

1 kg. mila za pranje
100 gr. toalet mila
2 kg. olivnega olja
1 kg. svinjske masti
1 kg. spagetrov/makaronov

6.10 kg. \$ 10.00

PAKET ŠT. 5:
1 kg. kave Santos Prima
1 kg. sladkorja, kocke
1 kg. riža Carolina
1 kg. bombonov, finih
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. popra v zrnju

3.70 kg. \$ 7.00

PAKET ŠT. 6:
2 kg. polenkovke (orig. norveška)
1 kg. olivnega olja

3 kg. \$ 8.00

PAKET ŠT. 7:

1 kg. kave Santos Prima
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. makaronov, spagetrov, finih
2 kg. riža Zlato Zrno
1 kg. popra v zrnju
1 kg. čaja Ceylon

13½ kg. \$ 16.00

PAKET ŠT. 8:

2 kg. kave Santos Prima
3 kg. sladkorja kristal
5 kg. svinjske masti
7 kg. riža Carolina Ardizzone
1 kg. rozin (grških sultan)

18 kg. \$ 21.00

PAKET ŠT. 9:

1 kg. kave Santos Prima
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 5 kg. sladkorja kristal
 5 kg. riža Zlato Zrno
 5 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. medu
 2 kg. svinjske masti
 ½ kg. rozin (grških sultan)
 100 gr. čaja Ceylon
 100 gr. cimeta
 2 stroka vanilje

26 kg. \$ 27.00

PAKET ŠT. 10:

1 kg. kave Santos Prima
 5 kg. sladkorja kristal
 10 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. rozin (grških sultan)
 10 kg. riža Carolina Ardizzone
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. mila za pranje
 ½ kg. toalet mila Palmolive
 ¼ kg. popra v zrnju
 ¼ kg. čaja Ceylon

35 kg. \$ 31.00

PAKET ŠT. 11:

2 kg. kave Santos Prima
 10 kg. sladkorja kristal
 5 kg. bele moke 00, najfinejše
 1 kg. rozin (grških sultan)
 5 kg. spagetov/makaronov, finih
 5 kg. riža Zlato Zrno
 ½ kg. mlečne čokolade
 1 kg. sira Parmezan, starega
 2 kg. olivnega olja
 100 gr. popra v zrnju
 100 gr. cimeta
 100 gr. čaja Ceylon
 200 gr. toalet mila Palmolive

32 kg. \$ 35.00

PAKET ŠT. 12:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
 7 kg. sladkorja kristal
 5 kg. riža Zlato Zrno
 2 kg. spagetov/makaronov, finih
 2 kg. kave Santos Prima
 2 kg. holandskega sira (cel hl.)
 1 kg. olivnega olja
 1 kg. rozin (grških sultan)
 2 kg. mila za pranje
 ½ kg. toalet mila Palmolive
 ¼ kg. čaja Ceylon
 ¼ kg. popra v zrnju

33 kg. \$ 34.00

PAKET ŠT. 13:

100 kg. (dve dvoj. vreči) bele
 moke 00 \$ 32.00

PAKET ŠT. 14:

17 kg. svinjske masti (kanta)
 \$ 17.00

PAKET ŠT. 15:

50 kg. (dvojna vreča) bele
 moke 00 \$ 16.00

PAKET ŠT. 16:

4 kg. svežih pomaranč (ali limon)
 \$ 8.00

PAKET ŠT. 17:

9 kg. svežih pomaranč (ali limon)
 \$ 14.00

PAKET ŠT. 18:

3 kg. kave Santos Prima
 3 kg. riža Zlato Zrno
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. spagetov Fedelini
 3 kg. bele moke 00, najfinejše
 3 kg. svinjske masti

18 kg. \$ 24.00

PAKET ŠT. 19:

50 kg. (dvojna vreča) bele moke
 3 kg. kave Santos Prima
 5 kg. riža Carolina Ardizzone
 10 kg. sladkorja v kockah

68 kg. \$ 37.00

PAKET ŠT. 20:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
 10 kg. sladkorja kristal
 10 kg. riža Zlato Zrno
 1 kg. rozin (grških sultan)
 2 kg. olivnega olja
 ½ kg. finih bonbonov
 600 gr. finih keksov

34.10 kg. \$ 27.00

PAKET ŠT. 21:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
 10 kg. svinjske masti
 10 kg. riža Zlato Zrno
 10 kg. sladkorja kristal

40 kg. \$ 32.00

PAKET ŠT. 22:

4 kg. olivnega olja \$ 7.50

PAKET ŠT. 23:

5 kg. kave Santos Prima
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. sladkorja v kockah
 5 kg. riža Splendor
 1 kg. mlečne čokolade
 ½ kg. indij. čaja
 ½ kg. popra v zrnju

18 kg. \$ 29.50

PAKET ŠT. 24:

3 kg. kave Santos Prima
 3 kg. sladkorja kristal
 3 kg. riža Splendor
 1 kg. bele moke
 1 kg. makaronov
 1 kg. šunke (konzerva)
 5 konz. sardin v olju

17 kg. \$ 22.50

PAKET ŠT. 25:

1 kg. kave Santos Prima
 5 kg. sladkorja, kocke

6 kg. \$ 7.50

PAKET ŠT. 26:

5 kg. kave Santos Prima
 5 kg. sladkorja, kocke
 5 kg. riža Zlato Zrno
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 ¼ kg. čaja Ceylon
 ¼ kg. popra v zrnju
 ¼ kg. čokolade

20.75 kg. \$ 29.50

PAKET ŠT. 27:

25 kg. bele moke 00
 10 kg. sladkorja kristal
 5 kg. riža Carolina Ardizzone
 5 kg. makaronov/spagetov, finih
 1 kg. kave Santos Prima

46 kg. \$ 33.00

PAKET ŠT. 28:

10 kg. bele moke 00
 4 kg. olivnega olja
 5 kg. sladkorja kristal
 2 kg. kave Santos Prima

21 kg. \$ 24.50

PAKET ŠT. 29:

1 kg. kave Santos Prima
 2½ kg. sladkorja kristal
 3 kg. riža Carolina Ardizzone
 3 kg. makaronov/spagetov, finih
 100 gr. popra v zrnju

8.60 kg. \$ 9.00

ZASTOPNIK ZA VICTORIO:

MRS. M. PERSIC

704 INKERMANN RD., COULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

ZASTOPNIK ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP

65 MONCUR ST., WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806